

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja IV. évf. V. szám 2016. május hónap

Inzultus

Óg-mógva közeledett Dolmányos a kisváros, Konkolyos parókiája felé. Az egész helyzetet méltánytalanul vélte. Hogy ő, aki annak idején százaknak parancsolgatott, meghunyászkodjon egy senkiházi papocska előtt? Ráadásul egy olyan csuhás előtt, aki-ről annyi visszatetszőt hallott egykori iskolatársától!

A márciusi napfény bágyadtan simogatta az ódon falakat. Napszemüvegét nem vette le, így nyitott be a paplak irodájába. A papot a számítógép előtt ülve találta.

- Azért jöttem önhöz, mert a testvérem meghalt és szeretném, ha egykori iskolatársam Komor Béla temetné – kezdte hűvös tárgyilagossággal.

A pap meghökkent a minden megrendülést nélkülöző, kimért stílust hallva, de igyekezett higgadtan válaszolni.

- Uram, fogadja részvételemet, de muszáj jeleznem, hogy a temetési szertartásokat magam végzem. Ha gondolják, Komor atya csatlakozhat a szertartás végzéséhez.
- Azt gondolom, nem értett meg engem Halász úr! – csattant Dolmányos hangja. Majd mutatóujjával a pap felé bökött: - Különben én magát ismerem, sokat hallottam már magáról, sőt a rokonai közül néhány a kezem alatt dolgozott.

A plébános igyekezett türelmes maradni, bár valami azt súgta neki, olyan emberrel van dolga, aki megszokta, hogy az „emberi játszmák” során mindig győzelemmel hagyja el a pástot.

- Nézze, Uram, - mondta még mindig vissza-

fogottan – azt gondolom, hogy amit föl-sorolt, az itt most érdektelen.

- És a harang!? A templomuk harangját magam adományoztam. Magának ez se számít? Vegye tudomásul, maguk azért vannak, hogy az embereket segítsék és nem azért, hogy kikötéseket tegyenek!

A hangerő egyre emelkedett. A falhoz állított pásztor azon töprenkedett, vajon a Mester mit tenne hasonló helyzetben, hol húzódhat a határ a száanalom és az értékeket föladó gyávaság között?

- Uram, - próbált apellálni az egykori direktor belátására - a mi berkeinkben az a szabály, hogy a hivatalt viselő lelkiatya illetékes a temetés és mindenféle ceremónia dolgában. Ami pedig a szolgálatomat illeti, nem azért küldtek, hogy emberi igényeknek és elvárásoknak megfeleljek, hanem hogy megmutassam az utat az üdvösség felé.

Az egykori potentát most már magából kikelve fröcsögte:

- Nézze, én nem gyözködöm magát! Ha itt nem sikerül zöld ágra vergődnünk, hát majd feljebb megyek!

- Menjen! – vetett véget a szópárbajnak megkönnyebbülve a pap, s már csak azt hallotta, amint a folyosó ajtaja becsapódott a háborgó férfi után.

A rokonát gyászoló úr dülva-fülva ment el.

Az ő hite és reménye szerint – *feljebb...*

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Petelei István

Búcsújárás

Jézus szent szíve napján Szovátán a búcsújárás élén a Mária-zászlót egy formás, szép termetű menyecske vitte gangosan, könnyen. Utána az atyhaiak, a mikháziak, a korondiak, a parajdiak, a jobbik ruhájukban, de csizmáikat a hátukon lógatva, hogy ne szakadjon, mert hosszú utat tettek meg. Katonás rendben léptek, a férfielemek hajadonfővel, a zekéjük panyókára vetve az ingükre; utánuk a gyermekek, fehérnépek, ételneművel az asztalkendőben, s végül az öregek és sánták. Az út kissé sáros a tegnapi esőtől, azonban fényes a zöld miatt. A mogoróbokrok a tekervényes ösvényre bókolnak, és egymásra borul jóllakottan a sűrűben ág az ágra. A levegő is nedves, lágy. A füvek már magoznak, s az eper édes illata leng a levegőn. Mint a kígyó, úgy facsarog az ösvény. Egy legény kendővel befacsart kezében csengettyút ráz, de a rigók nem is ügyelik. Ők füttyülnek a szakadékok között kövérségben fulladozó bokrok sötétén. Pi... Pi... Azonban a dobost ki se felejtse el! A dobot Marci veri a búcsújáróknak, de úgy zuhog a hang a verőpálcája alól, mint a sebes zápor. A kántor énekelte a litániát, és utána apraja, örege: Marci perregtet az irhát, hogy szűk a szakadék a zajának. A kántor persze az ösvény fordulóján túl fújja már az éneket; az asszonyok pedig Marci körül a processzió derekán cifrázzák és nyújtják a megkezdett nótát. Mily önfeledten, boldogan fújják! – Elefántcsontból való torony. – A vén facsaros kurátor sírva nyögi: - Könyörögj érettem! – Egy-másra se néznek, csak az eget, a szürkés felhőkkel csikozott eget, fölötte keresve a mérhetetlen Urat angyalseregei közepete...

A hallgató erdei nagy fekete tavak tetejét borzongatja a szellő, s alulról erős illatok szállanak föl a mélységes erdő széléből, hol fonnyadó széna fekszik rendekben. A felső fordulónál a zászlós menyecske megáll, hogy bevárja az elmaradó processziót.

-Jól pergeted, Marci, a dobodat – szól rá kacéron, de nem néz rá. Aminek okáért perreg a dob ugyanvalóst, mint tíz mérges kuvasz. A mellét Marci kidüllesztí, s nyomában ballagó alázatos feleségére így morog a fogai közül:

-Hátrább, Kalári! Az ember karjának sincs helye miattad. Kalári még egy lépéssel hátrább áll, s búsan cifrázza: Mária, szűz anyám, Légy te én patrónám...

A fehér tehének csodálkozva állanak meg az ösvény mellett, a juhok összébújnak félénken a sokaság zajára. Csak a kecskék

csekélylik az egész solemnitást, fél szemmel pislantanak a zászlóra, s ráncigálják mindjárt a bokor ágát tovább.

-Nem elég nagy a világ – nyughatatlankodik Marci, a feleségére sandítva -, hogy éppen a fülembé kántálsz?

Kalári alássan lesüti a fejét egy szó nélkül, s elmaradozik az urától, Marci pedig bosszúsán felrántja a vállát, s hogy a feleségtől menekedik, előbbre nyomul a dobjával, kényesen pattantva a verőpálcájával, amíg a zászlóvivő menyecskeig ér. A rend felbomlik persze, de a kántor a strófák között rászól Marcira:

-Dobos, a helyedre! Hátra, Marci!

A menyecske mosolyogva tekint vissza Marcira.

Egy domb élén várakoznak a szovátaiak a processzióra. A pompás árnyékos gyepről, a leeresztett zászlók mellől leánykák ugrálnak fel az idegen búcsúsok jöttére. A csengettyük mind a két csoportban élesen csengenek, és a dobok peregnek szünet nélkül... Alleluja... Alleluja... S harsányabban zeng fel az ének: - Oh, Mária! Szűz patrónánk. – Mind összekavarodnak, s ellepik a fiatal csereshegy élet. A szekerek előtt a lovacsák is izgatottan kapálják lábaikkal a gyenge fűvet, s rázzák a csengettyűiket. A pap felteszi sokszegletű selyemkalapját, rózsakoszorús keresztjét előrenyújtja, s megindulnak a lejtőre mind a kápolna felé.

-Megszépültél, Rózsi – mondja a dobos a zászlóvivő menyecskehez, s hozzádörgölődik.

-Mire már ügyelni azt, Marci?

-Az enyém vagy te most is, Rózsi, mint leánykorodban is, ha másnak a nevét viseled is.

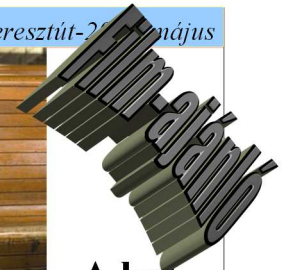
-Csendesen, pszt... - s magasra emeli a menyecske a Máriászászlót. A dob rendetlenül akadozik, mert Marci rajta felejtí a szemét az előtte ringó derékon, s azon a két erős hajfonadékon, mely dús kontyot képez a Rózsi szép fején.

A nap hevesen néz le, játszva a hófehér sósziklák oldalain, kacéru nézegetve magát a mély tó tükrében. A mérges tövű gyűszűvirágok sárga kelyhei lekonyulnak.

Marci a menyecske mellé áll szorosán. Izgatja a csitítás. Azért is kiönt mindent, ami a begyében van.

-Hát aztán jobb így, Rózsi? Öregember kellett neked helyettem, aki gazdag asszonnyá tegyen tégedet. Sok marha az istállóban..., rosszkedvű hallgatás a házban. Selyem a testeden, rongy kedv belül... Erőtelen öreg kar kellett az enyim helyett... Jobb az neked?! Nem szeretnéd, ha még egyszer én ropogtatnám meg a derekadat?

A boldogság nyomában

Sosem szabad feladni. Chris Gardner (Will Smith) mindent elkövet, hogy a családja boldogan, biztonságban élhessen. A szerencse azonban valahogy sosem szegődik mellé, és bár fáradhatatlanul próbálkozik a meggazdagodással, egyre szegényebbek lesznek: végül a felesége (Thandie Newton) is elhagyja. A férfi és öt éves kislánya (Jaden Smith) magukra maradnak. És Chris elszánja magát élete legkockázatosabb lépésére. Feladja állását, és jelentkezik egy bróker cég tanfolyamára – így már fizetést sem kap, ő és fia hamarosan váróterem, menhelyek lakója lesz, miközben egyre mélyebbre próbálja ásni magát a brókerkedés rejtelmeiben. De sosem esik kétségbe: bízik benne, hogy jókedvvel, szeretettel minden bajt sikerülhet legyőzni.

Megjelenés éve: 2006 Játékidő: 117 perc

KÉRDÉSEK A FILM UTÁNI BESZÉLGÉTSÉHEZ:

1. Chris azt mondja a fiának a kosarazás közben: "Ha van egy álmod, azt minden áron meg kell védened!" Hogyan védte meg ő a saját álmát? Neked milyen álmaid vannak, amelyeket meg kell védened – és hogyan teszed ezt meg?
2. Mit szólna Christopher meséjéről, ami arról az emberről szól, akiért Isten elküld egy hajót, majd még egyet, még egyet, de egyikre sem mászik fel, mondván, hogy majd Isten megmenti őt. Aztán amikor megfullad, és felháborodottan panaszkodik a mennyben Istennek, ő csak annyit mond: küldtem érted hajókat, de egyik sem kellett. Mi ennek a mesének a tanulsága? Hogyan valószínűtlen meg a tanulságát a saját életedben?
3. Mit gondolhatott Chris a templomban, amikor a prédikátor ezt mondta: "A legfontosabb a szabadság útján az, hogy le kell küzdenünk az akadályokat. Nem vehetjük figyelmen kívül az akadályokat. Tudjátok, az életünkben egyszer fent vagyunk, egyszer pedig lent..." És azt énekelte a kórus, hogy: "Urunk, ne mozdítsd el az akadályokat! De adj erőt, hogy leküzdjük őket! Ne vedd el a buktatókat, de segíts át rajtuk, Uram! Az én sorsom sok nehézséget tartogat, és nem könnyű elviselni. De nem fogom feladni."
4. Hol van a tűréshatárod a bajok elviselésében? Számít-e, ha valaki azt mondja: Ne add fel!
5. Amikor Christopher megkérdi, hogy a mami miért hagyta el őket, akkor Chris azt mondja, hogy "a mami saját maga miatt hagyott el minket" – Igaza volt?
6. "Életemnek ezt a kis részét hívom boldogságnak" – Te melyik részét, és mekkora részét hívod boldogságnak?

Tán az utoljárt meg se értette a zászlótartó szavaiból, hanem a szeméből bizonyosan. Halkan így szólt kacér alamuszissággal:

-Azt aztán ugyan ne, Marci!...

A dob elhallgat egy kissé.

-Az Északon a bikkest elfelejtetted már, Rózszi, a kápolna háta megett?... Ott leszek, amint a délebedhez ülnek a többiek... Te nem? Nem jössz-e oda hozzám?

Inkább durva követelőzés volt ez, mint sóvár csalogatás. Akkor egy szelíd szó hallatszott. A Marci felesége mondta:

-Pogácsalovakat árulnak, apjuk, az asztalokon emitt... Nem veszünk, uram, a kisfiunknak?

Mert a kápolna kerítése előtt gyömbéres kalácsot tett ki az árulóasztalokra a parajdi pékné; a tojásos lepényt az etédi asszonyok, sőt csikbeli fűszeres pogácsát se restellt idáig elhozni a mestere. A hangyáknak lesz jó dolguk majd a morzsákból.

Marci semmit se szól a kérdésre. Idegenül néz a feleségére, visszavonul a tömeg közepébe, és oly dörömbözést visz végbe, hogy félrevonulnak a gyengébb fülű fehérnépek.

A Marci felesége pedig pont ott marad a Máriás-zászló mellett. Rózszi kellemetlenül szorong mellette; azért lépett szaporábban, hogy ne lássa a hitvány asszonyt. Kalári azonban utánnamegy, s néhány lépéssel előbb mennek a búcsú-soknál. Szemét lesütve, indulat nélkül való egyszínű hangon szólt a szép menyecskehez:

-Mert két gyermekem van odahaza, Rózszi, s a nagyobbik éppen fiú. Azoknak kell a pogácsa tudod! Szép, erős, vállas gyermek. Úgy hívják, mint az apját: Marci... Marci... Mártonka... Nekem azonfelül nincsen semmim a világon. Rózszi végigméri a fonnyadt asszonykát, mintha azt kérdezné: „Mi közöm hozzád?”

-Egyebem semmi, csak a két gyermekem. Te szép vagy, erős vagy, Rózszi, te gazdag vagy. Nekem csak az a két gyermekem. Az Isten megáldott velem... Érette dolgozunk.

Valamiért (az Isten tudja, mi forr egy asszony szívében) egy könny szökik szelíd szemébe. Rózszi lágyabban tekint a gyenge fehérnépre.

-Ha valaki elszeretné az uramat, elvesznénk a gyermekeimmel. Mert ő keres reánk. És megelékszik velünk. Mert ő jó ember a világon. Ha valaki meguntatna minket vele, földönfutók lennénk, s a leánykám meghalna. Ezt Rózszi hívják, úgy, mint ahogy tégedet hívnak. Az uram kívánta, hogy így kereszteljük, De reám hasonlít! Olyan hitvány is, mint én. Egy kis szél már megárt neki. Most kezd járnai, nem, nincs akkora, mint az a vadrózsaszál ott.

Rózszi meghajtotta a zászlót, mintha nehéznek találná. Kalári alázatosan, de szüntelenül beszélt:

-Miért vegye is el valaki tőlünk az uramat egy kis multságra, mikor mi pedig elveszünk nélküle. Oh, bár, Rózszi, bár a nagy Isten ajándékozna meg tégedet egy gyermekkel... bár. Akarod, hogy én is imádkozzam érte? Akkor te megtudod, mi az, mikor valakinek gyermeke van. Nem gondol az akkor semmi másra, ha sír, ha kacag a gyermeke. Senkinek a vagyonát nem kívánja el...

Az apró harangok megszólaltak a kápolna tornyában. A nap fényesen özönlött át hegyeken, völgyeken. Az emberek tolongtak előre. A kápolna léces korlátja előtt megtorlódt a sokaság. A zászlók egy csomóba gyűltek mind. A dobok elhallgattak, és a csengettük mind. A kórus megerősödött, harsányan, bátran szólt.

...Mennyek királyné asszonya, Örülj, szép Szűz, Alleluja!...

Egy mihaszna inges kölyök a Rózszi zászlaja mellett mindjárt (egy mezítlás, idegen falusi fiúcska) egy vörös hátú, pettyes gombát fedezett fel az oldalban. Leszakította, s szagolgatta vidáman. Rózszi a gyermekekhez szökött, s rákiáltott:

-Leteszed mindjárt... Az mérges – s átölelte óvólag.

Az alázatos Kalári szemmel kísért a menyecskét, s megfogta tulajdon azon kezét, mellyel a gyermeket Rózszi megölelte. Megfogta bátran, és szívéhez szorította.

-Így szereted te is a gyermekeket? Így! Az Úr így szeressen tégedet is... Rózszi.

A dobos nyersen rárivallt a feleségére:

-Mit csinálsz ott?

Rózszi felelt helyette:

-Imádkozik.

MÁJUSI CSOKOR KUMINETZ GÉZA GONDOLATAIBÓL

KÖNYÖRGÉS

(Ó, Istenem!)
Ó, Istenem, mi lesz velem!?
Nélküled, segítő Kezed nélkül mi lesz velem!?
Ó, Istenem, gazdaggá tettél,
asztalodhoz ültettél, nekem lakomat rendeztél,
Szabadság vizében megfürdettél,
Magaddal eljegyeztél!
Ó, Istenem, most látom, mindezért nagy árat kértél:
Vágytad, hogy szeresselek,
ezért oldottál föl minden köteléket!
Ó, Istenem, nagy iga ez nekem:
Szeretni, ahogyan Te szeretted!
Ó, Istenem, hányszor visszarettenek,
Jóságod éget, mégsem tudlak osztatlanul szeretni Téged!
Ó, Istenem, mi minden köt a Földhöz,
e nagy barna Röghöz.
A Teremtés most nem lakhelyem,
idegen vagyok e siralomvölgyben.
Ó, Istenem, nem is tudom,
kérjem- e, kérhetem- e, törődjél velem!

KÖSZÖNÖM NEKED

Köszönöm neked, hogy vagy.
Köszönöm neked, hogy itt vagy.
Köszönöm neked, hogy ilyen vagy.
Köszönöm neked, hogy társam lettél.
Köszönöm neked, hogy jössz velem.
Köszönöm neked, hogy mehetek veled.

ÉS AKKOR

(Megtapasztalás)
És akkor
a csend csend lett
És akkor
a bűn bűn lett
És akkor
a kegyelem kegyelem lett
És akkor
a bűn csend lett
És akkor
a csend kegyelem lett.

ÉN VAGYOK AZ

Én vagyok az, aki kereslek,
Én vagyok az, aki ajtód előtt rejtezek,
Én vagyok az, aki reád várom,
Én vagyok az, aki hívlak,
Én vagyok az, aki szövetséget ajánlok,
Én vagyok az, aki mindent mindennel

összekötni vágyok,
Én vagyok az, aki tőled cserét kérek,
te is legyél, aki keresel,
te is legyél, aki Ajtóm előtt rejtezel,
te is legyél, aki Reám vár,
te is legyél, aki Engem hív,
te is legyél, aki Szövetségem elfogadja,
te is legyél, aki mindent,
magadat Velem összekötöd.

BARÁTOK

Gyertya vagy nekem,
gyertya vagy nekem.
Melegítesz, melegítelek.
Égetsz, égetlek.
Pislákolsz, pislákolok.
Égetsz, hűtelek.
Égetek, hűtesz.
Pislákolok, felszítasz.
Pislákolsz, felszítalak.
Világítasz, ha sötétben vagyok.
Világítok, ha sötétben vagy.
Ha kihunysz, meggyújtalak.
Ha kihunyorok, meggyújtasz.
Gyertya vagy nekem,
gyertya vagy nekem.

BARÁTOK VAGYUNK

Enyém vagy, mégis Istené.
Tied vagyok, mégis Istené.
Enyém maradsz, ha Istennek szentellek.
Tied maradok, ha Istennek szentelsz.
Enyém maradsz, ha szabadnak szeretlek.
Tied maradok, ha szabadnak szeretsz.

BEAVATÁS KRISZTUS MISZTÉRIUMÁBA

Boldog vagyok, megtaláltam végre a helyem,
Krisztus, az Örök Főpap a barátom és a mesterem.
Boldog vagyok, Őbenne, Ővele és Őáltala
találtam megváltásra,
bűneim bocsánatára.
Boldog vagyok, Őt, az Utat,
az Igazságot és Életet követhetem,
hirdethetem.
Midőn Krisztust az Utat mutatom,
az én utamat is föltárom neked.
Midőn Krisztusra az Igazságra tanítlak,
az én igazságomat is mondom neked.

Midőn Krisztusba az Életbe vezetlek,
az én életembe is bevonlak téged.
Boldog vagyok, ha Krisztust nyújtom,
Vele magamat is teneked adhatom.
Boldog vagyok, ha Krisztussal együtt
elfogadsz engem is.

KI VAGY NEKEM NÁZÁRETI JÉZUS?

Várakozás és Találkozás
Közelség és Távolság
Feladat és Semmittevés
Háború és Béke
Tűz és Víz
Gyűlölet és Szeretet
Erő és Gyengeség
Szikla és Szelidség
Türelem és Forradalom
Ismeretlen és Ismerős
Vakító Fény és Homály
Megrendülés és Felszabadulás
Küzdelem és Pihenés
Csönd és Szó
Kereszt és Öröm
Kezdet és Vég
Úr és Szolga
Út és Megérkezés
Igazság és Keresés
Élet és Halál
Mester és Jó barát.

ESTI IMÁDSÁG

Kimerítők a napok,
mielőtt ágyba zuhanok,
még egyszer szólítalak Istenem.
Közben elvonul előttem a mai napom
így aludni már aligha tudok.
Sok a gond, a feladat,
ma is átéltem kicsinységemet,
ma sem értem a végére,
jöllehet, utadat jártam,
őriztem békédet, Tégedet.
Házadért buzgóság emészt
és gondok, melyek nem enyémek,
föl nem veszem őket,
mégis szinte roskadozok,
akkora terheket hordozok.
De tudom, erömön felül nem próbálsz meg.
S most, a nap alkonyán avagy tán éjjelen
hozom eléd befejezetlen napom;
azt is tudom, Te befejezed azt .
Békédet rám leheled.
De erre nemhogy elalszom én,
hanem csak még élénkebben foglalkozom
Veled.
Ismét ostromlom Eged, bejárom
Mérhetetlenséged.
Próbállak fölfogni, de a vége az lesz,
hogy Te fogsz Végteledbe simítani.
S ekkor végre álom jön szememre,
elalszom Veled.

Boldog vagy zarándok, ha észreveszed, hogy az Út megnyitja szemedet arra, ami nem látható

1. Boldog vagy zarándok, ha az, ami leginkább aggaszt, nem következik be, hanem más jön helyette.
2. Boldog vagy zarándok, ha szemléled az Utat és felfedezed, hogy nevekkel és hajnalokkal teli.
3. Boldog vagy zarándok, ha a hátizsákod ürül és a szívedben egyre nagyobb a csend és több az élet.
4. Boldog vagy zarándok, ha észreveszed, hogy egy másikat segítő lépés hátrafelé többet ér, mint 100 olyan előrelépés, amikor nem látod, mi van melletted.
5. Boldog vagy zarándok, ha nem találsz szavakat, hogy megköszönd mindazt, amire az Úton rácsodálkozol.
6. Boldog vagy zarándok, ha nem csupán megteszed az Utat, hanem engeded, hogy az átjárjon téged.
7. Boldog vagy zarándok, ha az Út során magaddal találkozol, tudsz megállni, csodálkozni és örülni.
8. Boldog vagy zarándok, ha belső utaddal találkozol.
9. Boldog vagy zarándok, ha megtalálsz az igazságot.
10. Boldog vagy zarándok, ha az igazságot keresed, Aki az Út, Igazság és az Élet, hogy életté váljon Benned.
11. Boldog vagy zarándok, ha felfedezed, hogy az Út sok csendet rejt, az ima csendjét, Istennel való találkozását.
12. Boldog vagy zarándok, ha felismered, hogy a valódi Út akkor kezdődik, amikor valójában véget ér.

Kerékpárutat neveztek el

Bódi Mária Magdolnáról

Immár harmadik alkalommal indult kerékpáros zarándoklat Bódi Mária Magdolna, a Veszprémi Főegyházmegeye boldoggá avatásra váró fiatal vértanúja nyomába április 15-én, pénteken.

A zarándokok Szigligetről, Magdi születési helyéről indultak útnak egy rövid ima után, hogy biciklivel megtegyenek több mint 70 kilométert, végigjárva Magdi életének főbb helyszíneit.

Az első állomás Badacsonytördemic volt, ahol Magdit megkeresztelték. Itt Kovács Károly plébános fogadta a Szécsi Ferenc balatonfüzfői plébános kíséretében érkezett csoportot. A Szent Mihály Főangyal-plébániatemplomban a zarándokok elimádkozták a lorettói litániát, kérve a Szűzanya pártfogását útjuk sikeréhez, majd Juhász Gábor budapest-vizafogói plébános, a zarándoklat lelkivezetője rövid elmélkedésében Bódi Magdi tisztaságát állította a hívek elé, mely tisztaság napjainkban távol álló, szinte érthetetlen a legtöbb ember számára.

A kerékpárosok Badacsonytördemicről Köveskálra indultak, ahol Magdi iskolába járt. Itt Baladincz József plébánossal imádkoztak a templomban, majd rövid imádság után koszorút helyeztek el Magdi emléktáblájánál.

A csoport Balaton-

füred érintésével a délutáni órákban Litérre érkezett, ahol Márfi Gyula érsek megáldotta a Litért és a Balatonfüzfőt összekötő kerékpárutat, melyet Szécsi Ferenc plébános kezdeményezésére a két önkormányzat Bódi Mária Magdolnáról nevezett el. Az ünnepségen mindkét végpontnál felavatták az ezt jelölő táblát. Márfi Gyula érsek áldása után köszöntőt mondtak a két település polgármesterei, Litéرنél Szedlák Attila, Balatonfüzfőn pedig Marton Béla. Ezt követően a zarándokok koszorút helyeztek el a füzfői gyár bejáratánál tavaly felavatott emléktáblánál.

A kerékpárosok este a balatonfüzfő-gyártelepi templomban Márfi Gyula érsek a szentmisét vitéz Ajtós József László esperessel, Szécsi Ferenc és Juhász Gábor plébánosokkal celebrálta. Hálát adtak a nap kegyelmeiért, és imádkoztak a helybeliekkel együtt Magdi boldoggá avatásáért. A főpásztor szentbeszédében a napi evangéliumhoz kapcsolódva a szentáldozás fontosságára hívta fel a figyelmet, hangsúlyozva, hogy abban a templomban, ahol ezt a szentmisét ünneplik, Bódi Magdi több mint hét évttel ezelőtt naponta találkozott az Úr Jézussal. Ez erősítette őt is vállalt küldetésében, és kell, hogy mindannyiunkat megerősítsen a saját életünkben.

A zarándokok április 16-án, szombaton délelőtt, megemlékezésen vesznek részt Litéren, majd útjuk szentmisével zárul, melyet Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök, az MKPK ifjúsági referense és Márfi Gyula érsek mutatnak be.

A kerékpáros zarándoklatot a tervek szerint augusztus elején rendezik meg legközelebb.

Magyar Kurír

Menj a pokolba, aztán gyere vissza!

Miért nem születnek meg a vágyott gyermekek? Miért vagyunk bizonytalanok a párkapcsolatban betöltött szerepeinkben? És miért döntött úgy az öt legjelentősebb párt, hogy kiemelik a családok ügyét a pártpolitikai csatározások mezejéről? Székely András, a Kopp Mária által alapított Három Királyfi, Három Királynő Mozgalom képviselője, a Magyar Lelki Elsősegély Telefonszolgálatok Szövetségének elnöke, tizenegy gyermekes édesapa ad válaszokat ezekre a kérdésekre.

– Igaz, hogy mi, magyarok akarjuk a legtöbb gyereket Európában, mégis nálunk jön világra a legkevesebb?

– Igen, a Hungarostudy különböző felméréseiből (ezek a magyar népesség egészségi állapotának alakulásáról adnak számot

– A szerk.), Kopp Mária kutatásaiból, de az újabb vizsgálatokból is az derül ki, hogy a magyar fiatalok és felnőttek 70-80 százaléka gondolja úgy, hogy család, gyerek nélkül nem lehet boldog az ember. Más országokban ez az arány 30 százalék körül van. Míg Németországban a megkérdezett fiatalok 30 százaléka szívesen élné le az életét egyedül, nálunk csak 5 százalék választaná önként a szingli életmódot, ennek ellenére körülbelül 30 százalék marad egyedül. Mi többek között nekik, a „kényszerzingliknek” szeretnénk segítséget nyújtani ahhoz, hogy elérjék az életcéljukat, és családot alapíthassanak. A Három Királyfi, Három Királynő Mozgalom azért alakult, hogy – miközben senkit nem szeretnénk erőszakkal rábeszélni a gyerekvállalásra – segítsünk abban, hogy a kívánt gyerekek megszülethessenek.

– Mik a lelki okai annak, hogy kevesebb gyereket vállalunk, mint amennyit szeretnénk?

– Ha az okokról kérdezzük az érintetteket, általában nem lelki, hanem gazdasági indokokkal magyarázzák a döntésüket. Nekem viszont meggyőződésem, hogy ezek többnyire érzelmi alapon születnek, és csak utólag helyezik beléjük a kézenfekvő, racionális érveket. Az egyik legfontosabb probléma a család és a munkahely összeegyeztetésének nehézsége az anyák életében. Ez a férfiaknak is nehézséget okoz, ha részt akarnak vállalni a családi életből, de mivel a háztartás terhe elsősorban a nőkre nehezedik, ez számukra a megterhelőbb feladat. Ha valaki éveig otthon van, teljesen kiesik a mindennapi rutinból, és borzasztó nehéz visszaállnia. Magyarországon egyfelől létezik egy rendkívül jó családtámogatási rendszer, amely – a világon talán egyedülálló módon – lehetővé teszi, hogy három évig otthon maradjon az anyuka a gyerekével, másfelől viszont a sor végén kullogunk az atipikus munkahelyek tekintetében. Pedig a

részmunkaidős, az otthonról végezhető munkalehetőség megkönnyítené, felgyorsítaná a visszatagozódást, ami mindenkinek jó lenne. A másik fontos visszatartó erő, hogy nagyon alacsony az otthon végzett munka megbecsültsége, és ezt bizony elsősorban a nők látják így. Márpedig a munkavégzés után kapott erkölcsi elismerés legalább annyira fontos, mint az anyagi. Az emberek még az anyagi előnyből is hajlandók leadni egy olyan munkahelyért, ahol elismerik, szeretik őket, ahol jól érzik magukat. Mindezeket túl komoly problémát jelentenek még a fogyasztói társadalom felől érkező elvárások, amelyeket a „jó” szülőkkel szemben támasztanak. Eszembe jut egy mosóporreklám: a gyerek bejön összepiszkolt ruhában, az anyuka elborzad, aztán kimossa a foltot... Nekem ezt látva mindig az az érzésem, azok, akiket ott koszos gyerekként mutatnak be, egy nagyobb családban még simán elmennek tisztának. Nem egészséges olyan mértékben kontrollálni a gyerekeink életét, mint ahogy ma elvárás lett. Ez egy olyan teher a szülők számára, amelyet legfeljebb két-három gyereknel lehet vállalni, de már ott sem egyszerű. Kiskortól hagynunk kéne őket önállóvá válni. Én már hétéves koromban egyedül jártam Pesterzsébetre a Keletihez lovagolni. Nem volt mobiltelefon, hogy hazaszóljak, a szüleim mégsem aggódtak.

– Nem lenne felelőtlenség egyedül útjukra engedni a kisgyerekeket ma? Azóta sokat romlott a közbiztonság.

– Ez biztos? Szerintem csak arról van szó, hogy abban az időben nem írták meg a rossz dolgokat az újságok, most pedig minden csatornán ijesztgetnek minket. Engem is zaklattak az utcán gyerekkoromban, de túléltem. Persze lehet úgy dönteni, hogy nem tesszük ki a gyereket semmi veszélynek, de annak más kockázata van, ami bizonyos szempontból sokkal nagyobb. Meggyőződésem, hogy ha tizen- négy-tizenhét éves korukig azt sugalljuk a gyerekeknek, hogy egyedül semmire nem képesek, nem várhatjuk el, hogy önálló felnőtt legyen belőlük. Ha felülkerekedünk az aggodalmunkon, azzal hozzásegítjük őket, hogy megtapasztalják: szembe tudnak nézni ezekkel a kihívásokkal. Manapság hajlamosak vagyunk arra, hogy kicsit túlbiztosítsuk magunkat, ezáltal viszont rengeteg lehetőségről is lemondunk.

– Gyakran hangsúlyozza az apa szerepének jelentőségét a családban. Milyen szerepre gondol?

– Egy férfi másként viszonyul a gyerekekhez. Mi nem második anyaként bánunk velük, lehet, hogy például nem biztosítjuk a huszonhárom fokos hőmérsékletet a pelenkázáskor, hanem egyszerűen átsomagoljuk őket a kertben, plusz tíz fokban, de nekik erre a tapasztalatra is szükségük van. Kell, hogy érezzék, hogy ha történnek is velük ijesztő dolgok, végül is biztonságban érezhetik magukat az apjuk társaságában. Ez sokat jelent a köztünk kialakuló kapcsolatban. Fontos lenne, hogy az apák elhiggyék: nekik is van helyük a kisgyerekek mellett, és nem csak akkor kell bekapcsolódniuk a velük való törődésbe, amikor már fára mászni tanulnak.

– És a párkapcsolatokban mennyire vannak rendben a férfi-női szerepek?

– Gyakran nagyon nincsenek rendben. Sokat változott a világ. Lehet, hogy a régi szerepek nem voltak igazságosak, viszont egyértelműek voltak. Mindenki tudta, mi vele szemben az elvárás. Most nem nagyon tudjuk, mitől lesz férfi a férfi, nő a nő úgy, hogy közben a megváltozott társadalmi működéshez is illeszkedik a kép. Az, hogy a nők az otthonon kívül vállalnak munkát, de mellette a háztartás és a gyerekevelés gondja is a vállukon marad, természetesen tarthatatlan. Fontos tehát, hogy a férfiak is megpróbáljanak részt venni ezekben a feladatokban, amelyeket tapasztalatom szerint nehezen osztanak el úgy, hogy közben a nő nő maradjon, a férfi pedig férfi. És ez nem feltétlenül azt jelenti, hogy a férj érzi férfiatlannak a mosogatást vagy a teregetést. Gyakran a nők várják el, hogy ne végezzen bizonyos munkát a férjük. Sok múlik azon, ki milyen modellt hoz otthonról, sokszor a rossz mintákhoz is ragaszkodunk, csak mert ahhoz tanultunk meg alkalmazkodni gyerekkorunkban. Nem hiszek abban, hogy le lennének osztva a férfi- és a női szerepek, akár a régi, akár a mai világban, úgy gondolom, minden párnak magának kell kialakítania azt a felosztást, amely neki a legmegfelelőbb. Sokszor okoz problémát például, amikor a nő többet keres a férjénél. Hiszek abban, hogy az ösztönök dolgoznak bennünk: a nők egyfajta biztonságot várnak a férfitől, a férfiak pedig az otthon melegét várják a nőktől. Amikor a nő keres többet, ez a rendszer megborul. Ezt a helyzetet persze meg lehet beszélni, elfogadni, akár szeretni is, de mindkét fél számára okozhat problémát.

– Rengeteg gyerek nő fel ma Magyarországon csonka családban, közhely, hogy sok fontos tapasztalatot nem hoznak már otthonról a fiatalok. Nem gondolja, hogy be kellene emelni az oktatásba olyan praktikus ismereteket, amelyek a problémamegoldási készséget erősítenék, és felkészítenék a fiatalokat a párválasztás, a családalapítás buktatóira?

– Fontos, hogy ne használjunk olyan pejoratív kifejezéseket egy családmodell leírására, mint a csonka szó. Sokszor a felnőttek sem tehetnek arról, hogy a családjuk nem hagyományos módon épül fel, a gyerekek meg pláne nem. Ne sújtsuk ítélettel azokat, akik ilyen formában élnek az életüket, mert ha úgy érzik, hogy hátrányos helyzetűek, azzal megnehezítjük a döntést, hogy egyszer majd ők is családot alapítsanak. Ami a kérdését illeti, szerintem szükség lenne a készségfejlesztésre, elsősorban olyan dolgokban, amelyeket régen a családokban, a közösségekben tanultak el a fiatalok az idősebbektől vagy a testvéreiktől. Például sok férfi határozza el magát nehezen a házasságra. Ha nem nevelik őket kiskoruktól arra, hogy merjenek felelősséget vállalni a döntéseikért, miért jönnének rá húszévesen, hogy képesek rá? Meggyőződésem, hogy az egyik legjobb, amit a testvérei mellett megtanul egy gyerek, az, hogy azokra számíthat a leginkább, akiket néha a pokolba kíván. Fel kell ismerünk, hogy a végletes érzelmek adott esetben természetesek,

viszont sosem véglegesek. Egy párkapcsolatban is előfordulhat, hogy elege van az embernek a másiktól, de ez nem jelenti azt, hogy nem tudunk kibékülni. Testvérek között automatikusan megtanuljuk, hogyan küzdünk meg ezekkel a helyzetekkel, a másik és a magunk reakcióival. Felnőttként viszont sokkal nehezebb elsajátítani a másik elfogadásának, megértésének készségét.

– Önnek hogy tetszik a gyermekvállalást ösztönző állami propaganda? „A legtöbb, amit adhat az a gyerekeknek, a testvér” – voltak, akik megsértődtek ezen a mondaton.

– Ilyen erővel minden reklám ellen tiltakozhatnánk, mert valaki mindig kívülállónak fogja érezni magát azon, amire ezek rámutatnak. A magam részéről teljesen egyetértek azzal, hogy a legtöbb, amit a gyerekeknek adhatunk, a szeretet és a testvér. Ugyanakkor nem ítélem el azt, aki nem akar több gyereket. Egy testvér tényleg nagyon nagy ajándék egy gyerekeknek. Ez nem azt jelenti, hogy ne lehetne jól nevelni őt egykeként, de attól még ne tegyünk úgy, mintha ez nem így lenne.

– 2013-ban mind az öt parlamenti párt aláírta az önkéntes által megfogalmazott nyilatkozatot, amely azt célozza, hogy biztonságosan alapíthassanak családot azok a fiatalok, akik több gyereket szeretnének, mint ahányat vállalnak. Nagy eredmény a mai Magyarországon közös cél mögé felsorakoztatni az egymás ellen hadakozó pártokat.

– Büszkék is vagyunk arra, hogy sikerült úgy megfogalmaznunk a nyilatkozatot, hogy mindenki vállalni tudta benne foglaltakat. A pártok által az azóta eltelt években meg is erősített elhatározás szerint mindannyian vállalták, hogy sem kormányon, sem ellenzékként nem fognak olyan ügyért harcolni, amely a családok ellen irányulna. A lényeg az volt, hogy a leendő szülők érezzék, az őket érintő fontos döntések kikerülnek a pártpolitikai csatározások mezejéről, legyen szó adókedvezményről, lakáspolitikáról vagy bármi másról. A gyereket az ember nem egy választási ciklusra vállalja; a dolog csak úgy működik, ha a szülők évtizedeken át számíthatnak az állam támogatására. Európán belül Franciaországban születik a legtöbb gyerek. Ez egyértelműen azzal magyarázható, hogy ott már régebben megegyeztek a politikai pártok, hogy ezekben a kérdésekben nem harcolnak egymással.

– Akkor tehát van remény, hogy több vágyott gyerek jön majd világra itthon is?

– Nagyon bízom benne. Úgy gondolom, a kormányzati intézkedések közül nem az anyagi támogatás a legfontosabb. Számít, de az világosan látszik, hogy bár egy-egy új rendszer bevezetése okoz kiugrásokat a gyermekvállalásban, ez sosem hoz tartós fellendülést. A társadalmi megbecsülés sokkal fontosabb, hiszen ha a szülő érzi, hogy mindenkinek fontos, hogy a világra hozza és felnevelje a gyermekeket, sokkal nagyobb kedvvel ad életet nekik.

Átvétel az MNO-ról

Luis Evelyn: Az öröm útja II.

keresztény öröm persze nem valami könnyed vígság, nem valami naiv meglegedettség magammal vagy másokkal.

A keresztény öröm a legyőzött szomorúság!

A keresztény öröm a nyolc boldogságban csattan ki:

- Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa! Boldogok, akik sírnak! Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot! Boldogok az üldözöttek!

De figyeljük csak meg: Ha egy keresztény közösségben meghirdetjük ezeket a boldogságokat, ott rendszerint épp ennek a most felfedezett bajnak jellegzetes formája lép föl: a legtöbben azt vonják le a maguk számára: "Igen, ezek szerint nekem szegénynek kell lennem, éhesnek kell lennem, szomjasnak kell lennem, üldözöttnek kell lennem ahhoz, hogy boldog lehessek!"

Pedig dehogya!

A lényegét ne felejtjük ki, ne azt tegyük a végére! Boldognak kell lenned! Boldog szegénynek, boldog üldözöttnek, boldog levertnek, boldog boldogtalannak!

Értsük meg jól! Ha azért vagyok boldog, mert jól megy a sorom, ha boldog gazdag vagyok, bizonyára nem vagyok Istennek jele, nem tanúskodom senkiről, semmi rendkívülit nem jelentek.

És ha boldogtalan szegény vagyok, boldogtalan beteg vagyok, boldogtalan üldözött vagyok, szintén nem jelentek semmit. . . Ó, nem kifogásollak, nem vetek rád követ, hogy ilyen vagy, megértelek, mind ilyenek vagyunk a magunk körülményei között.

De így senkit meg nem döbentünk, nem tanúskodunk az Istenről!

De ha boldog szegény vagyok, ha boldog boldogtalan vagyok, boldog meg nem értett és üldözött - akkor az biztosan csak azért lehetséges, mert találkoznom kellett valakivel, aki annyira jó, annyira nagyszerű, hogy ettől vagyok olyan örvendező még az üldöztetésben is!

Akkor teszünk igazán tanúságot Istenről, akkor művelünk rendkívüli dolgot, amikor nyilvánvalóvá lesz valaki Másnak a jelenléte és működése mibennünk: az Ő örömeivel vagyok tele!

Közülünk csak azok tanúskodhatnak erről az örömről, akik megtapasztalják a zaklatást, a sikertelenséget. Csak a szegények az Ország követői és képviselői.

De - mondd - nekem lehetetlen boldognak lennem! Te könnyen beszélsz: én azonban házas vagyok, feleségem van, férjem van, gyermekeim vannak, szüleim vannak, és lehetetlen munkabeosztásom van, lehetetlen természetem van!

Pontosan erről van szó!

Ha nem kérsz Istentől lehetlent, nem kéred Tőle, hogy Istennek mutassa magát!

Ha csak a leghetésest kéred Tőle: csak azt kéred, amit magad is meg tudsz tenni - és neked magadnak kellene megtenned! De Istennek csak az tetszik, hogy olyat tegyen,

ami tőlünk nem telik. Isten nem vehető észre, nem nyilvánvaló, csak ha lehetetlent művel: ezzel mutatja meg mindenki szeme láttára, hogy Ő képes benned ezt a lehetetlen dolgot végbevinni! Az Ő örömét a te szomorúságodban, az Ő boldogságát a te szegénységedben, az Ő boldog békéjét a te zaklatottságodban!

Valójában mindazt, amit a boldogságba belefoglalunk, Istenbe foglaljuk bele. És mindaz, amiről lemondunk, amibe nem engedjük bele az örömet, a reménységet, a bizalmat és a szeretetet - onnan az Istent zártuk ki. Önszeretetünknek, magunkhoz való ragaszkodásunknak pontos mértéke a szomorúságunk! Arról lehet leolvasni önzésünk fokát!

Életünkben az Isten akkora helyet kap, amekkora helyet adunk az örömnak! Nem hiszünk jobban Istenben, mint az örömben!

Nagyon is sok keresztény követi a kereszt vallását. Ezek Isten távollétéről tanúskodnak. Őrséget állnak az üres sírnál. Meg vannak elégedve magukkal, hogy nem töltik meg a sírt pénzzel, szórakozással, élvezetekkel - mint ahogy annyian mások is megteszik - és ott maradnak szigorúan, sötétben, keserűen, és tanúskodnak Isten távollétéről.

Pedig a mi vallásunk nem a távollét vallása. A mi vallásunk a jelenlét vallása. Isten valós (reális) jelenlétének vallása. Csak akkor vagyunk keresztények, ha tanúskodunk erről az Istenről, hogy találkoztunk vele, hogy szólt hozzánk, hogy meggyógyított minket, úgy, ahogy senki más meg nem gyógyíthat!

Az apostolok megtérésük után már nem sajnálták többé, hogy Jézus test szerint nincs közöttük. Szent Pál büszkén emlegeti: "Ha Krisztust eddig emberi szempontból tekintettük is, most már nem úgy tekintjük, nem úgy ismerjük." (2Kor 5,16) És antiochiai Szent Ignác szerint: "Az égi dolgok jóval beszédesebbek, mint a földiek. Maga a mi Urunk Jézus Krisztus sokkal inkább mutatja magát, mióta az Atyánál van." Jobban ismerte, jobban meghallotta, mióta lélekben van közöttünk!

Ha van valami, ami az ősegyháztól tökéletesen idegen volt, hát az a távollét érzése, az elhagyatottság, a hiány érzése. Az apostolok majd kicsattantak az élettől, a lelki ujjongástól, a bizonyosságtól, a bátorságtól és a hittől. Aki látta őket, kénytelen volt elismerni, hogy magatartásuk csak úgy érthető, ha Jézus föltámadt halottaiból. (És ma is ez a legjobb apologetikus érv Krisztus föltámadásának ténye mellett!)

És lám, az a mi legjobb apostolkodásunk is, ha olyan nagylelkűek vagyunk, ha annyira elevenen szeretjük egymást, ha szívünk annyira tele van hittel és örömmel, hogy akikkel találkozunk, csak úgy tudják maguknak megmagyarázni ezt, hogy valóban: Jézus föltámadt és él!

Folytatjuk

G y e r m e k o l d a l

SZÓKERESŐ

I	S	T	E	E	L	A	M	I	T	Á	K	K	K
N	T	E	K	A	N	Á	I	S	Z	Á	P	A	A
M	E	D	E	K	M	P	L	O	T	A	N	N	P
A	R	A	B	O	K	M	A	L	M	Á	V	Z	P
K	J	L	A	S	G	C	E	F	I	Y	S	S	A
R	U	Í	T	U	O	Z	I	M	K	I	É	U	D
É	D	B	S	T	O	L	A	R	D	A	Z	T	Ó
T	E	I	Ő	R	I	T	R	Ó	É	L	E	N	C
A	Á	A	P	Á	O	L	K	K	E	N	L	O	I
I	N	I	N	P	A	K	I	K	B	E	E	P	Á
A	A	A	O	F	R	I	G	I	Á	N	A	K	N
K	K	Z	N	K	O	D	N	Á	R	A	Z	A	
E	E	G	Y	I	P	T	O	M	B	Ó	L	T	K
M	R	Ó	M	Á	B	Ó	L	V	A	L	Ó	E	K

Mi, pártusok, médek, elamiták; és Mezopotámiának, Judeának, Kappadóciának, Pontusznak, Ázsiának, Frigliának és Pamfiliának lakói; Egyiptomból, a líbial Ciréne vidékéről és Rómából való zarándokok; zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: mi mindannyian úgy halljuk, hogy a mi nyelvünkön hirdetik Isten csodás tetteit!"

1Kor3,16

A fenti négyzethálóból húzd ki a mellette található idézet vastagon kiemelt szavait! A megmaradt betűket összeolvasva megtudhatod, hogy hol lakik a Szentlélek!

Pán Péter musical

2016. március 22-én 17 órakor, felnőttekből és gyerekekből álló maroknyi csapatunk elindult, hogy megnézze a Pán Péter című musicalt Pécsen a Nemzeti Színházban. Az előadás a január 30-án rendezett csocsóversenyen való részvétel jutalma volt. A 19 órai kezdés előtt böven volt időnk gyönyörködni a város szépséges épületeiben.

Maga a mű nagyon látványos, elgondolkodtató és szórakoztató volt. „Sohaországban megáll az idő, a fiúk sosem serdülnek férfivá, a csodák és kalandorok földjén minden álom valóra válik. Jó és gonosz örök harca, a kegyetlen Hook kapitány és a jóságos tündér életre kel a gyermekmesék birodalmában. A látványos, táncos-zenés előadás csodálatos mesevilágba kalauzolta a felnőtteket és gyermekeket egyaránt.”

Ötletesen hasznosították a színpadon a különböző fényeket és azok játékát, így magával ragadó hatásokat tudtak elérni a színekkel és árnyékokkal. Véleményem szerint, a mű érintett és egymással szembe állított két életfelfogást, az idealistát és a romantikus szentimentalistát. A végkifejtésben kiderült, hogy ezek sohasem kerülhetnek összhangba. A nagy kérdés az, ki dönt jól: aki örök gyerek szeretne maradni, szigor, szabályok és állandó aggodalom nélkül; vagy aki zsörtölődő, időhiányban szenvedő felnőtté válik, és elfelejti Sohaországot. Szerintem a felnőtteket is elgondolkodtatta a történet.

Az előadás után felmentünk a Tettye városrészbe a templomhoz, elmondtunk egy hálaimát és megcsodáltuk az éjszakai Pécs fényárban úszó látképet. Emlékekkel gazdagon, örömmel tértünk vissza Nagyatádra. Köszönjük szépen Lóránt atyának!

Szép Marcell, Timóteus Kör

Hittanosok tavaszi kerékpártúrája, május 21. Zselic, Ropolyi tó, Csillagpark

Szeretettel várjuk kedves hittanosainkat **május 21-én** zselici kerékpártúránkra. Hagymány immár, hogy tavasszal két kerékre pattanunk és így szerzünk élményeket.

A fenti szép szombaton **8 órakor** indulunk a templom elől. Bringáinkat teherautóra pakoljuk, magunk pedig Zöld Sárkányunkkal indulunk **Lipótfára**. Innen már kerékpárral gurulunk a Zselic szívébe. Itt-ott megállunk és feladatokat oldunk meg. Mivel a csillagparkhoz érkezünk, meglátjuk hányszor és milyen összefüggésben ír a Biblia csillagokról.

A **Ropolyi tó** partján költjük el ebédünket (a nénik főznek), majd a közeli „**Csillagpark**” spéci távcsövébe meredve kémleljük az égboltot.

Elfáradva, de élményekkel gazdagon tesszük föl bringáinkat **Zselickislakon** a teherautókra, majd Zöld Sárkányunk szárnyain hazarepülünk. A **landolást 6 órára tervezzük!** Szeretettel vár benneteket: **Lóránt atya**

Fekete Zsuzsa

Merre mutat a hátra-arc?

A magyar parlament április 12-én visszavonta a vasárnapi boltzárról szóló törvényt, amely valamivel több mint egy évig volt érvényben. A Protestáns tavasz rendezvénysorozat egyik beszélgetésén Balog Zoltán emberierőforrás-miniszter, Bogárdi Szabó István református püspök és Láncki András filozófus egyetértettek abban, hogy az intézkedés gyökerei mélyebbre nyúlnak vissza, mint a vasárnapi boltzár kérdése. A református püspök szerint a boltok újbóli kinyitásával visszaléptünk Európa periferiájára, hiszen a multinacionális cégek érvényre juttatták akaratukat és ismét munkába lehet fogni vasárnaponként a „boltüzem rabszolgáit”.

A Protestáns tavasz „Európa – Kereszténység – XXI. század” című beszélgetését Balog Zoltán moderálta a Hold utcai református templomban. A református lelképásztor, politikus úgy fogalmazott, hogy érti a döntést, de nem örül neki, hiszen elsősorban életmódbeli és nem vallási kérdéssről van szó.

– A vasárnapi boltzár olyan életmódbeli kérdés, ami révén a magyar családoknak lehetőségük nyílt valamit átélni a szabadságból, azaz ne lehessen senkit munkára kényszeríteni vasárnap, ha nem akar dolgozni.

(Balog Zoltán nem vett részt a keddi parlamenti szavazáson. Közleményében tudatta: meggyőződése ellenére van a kormány szabad vasárnapot korlátozó javaslata – a szerk.)

Védelmi törvény volt

Bogárdi Szabó István református püspök elsőként arról beszélt, hogy a múlt évi, vasárnapi zárva tartást kimondó törvénnyel azt érezte: hazánk Európa felé közeledik, hiszen például Angliában, Németországban és Ausztriában sem nyitnak ki a boltok a hét utolsó napján.

– Most újra visszaléptünk Európa periferiájára. A multinacionális vállalatok érvényre juttatták – az állítólag szociális gondolatokat és a szakszervezeteket támogató szocialista párt révén –, hogy vasárnap újra munkába lehet fogni a „boltüzem rabszolgáit”. A vasárnapi zárva tartás védelmi törvény volt – jelentette ki. – Kálvin a tízparancsolat magyarázatakor szolidaritást fogalmazott meg: azt, hogy legyen egy szabadnapja a béresnek, a cselédnek, a munkára kötelezettek és mindenkinek, akinek nincs önálló ereje az élete szervezésére – idézte a reformáció egyik legnagyobb alakját.

20. századi kérdés

A püspök szerint a törvényhozó túlságosan „szűkre vette a törvényt átmérőjét”, hiszen sokkal több szempont szerepelt

benne, mint a boltok zárva tartásának kérdése.

– Ha a magyar társadalomtól azt kérdezik, hogy nyitva legyenek-e boltok vasárnap, azt válaszolják, hogy igen. De ha azt kérdezik, hogy akar-e magának mindenki a héten garantáltan egy szabadnapot, arra is azt válaszolnák, hogy igen. Hogyha pedig arról kellene döntenie, hogy ez a nap egy társadalmilag belátható, mindenki számára azonos nap legyen, akkor a keresztyén Magyarországon nem vitás, hogy a választás a vasárnapra esne – fejtegette az egyházvezető.

A püspök szerint a 21. század még nem kezdődött el: történetileg, politikailag, társadalmilag még mindig a múlt században tartunk, ezt igazolja a vasárnapi nyitvatartás kérdése is, amit tipikusan 20. századi ügynek nevezett.

A vásárlás mint szabadságélmény

Láncki András filozófus professzor a boltok vasárnapi zárva tartását elrendelő törvényt politikai szempontból elhibázott lépésnek tartotta már bevezetésekor is.

– Tudomásul kell venni, hogy tömegtársadalomban élünk, ami egy sajátosan viselkedő közeg, és ezzel nem igazán tud mit kezdeni a gondolkodók szűkebb köre. A vásárlás Magyarországon az életforma részévé vált, ez lett a szabadidő eltöltésének egyik meghatározó formája. Az emberek nem feltétlenül vásárolni mennek a boltokba, hanem azért, mert úgy érzik, hogy ott valami fontos, érdekes tevékenységet végeznek: nézelődnek, étkeznek, játszóházba viszik a gyerekeket. Az emberek saját szabadságuk részeként élik meg azt, ha bármikor vásárolhatnak, boltba járhatnak. A vasárnapi vásárlás az emberek szabadságélményévé vált.

A filozófus beszélt arról is, hogy a klasszikus felfogás szerint az emberi létnek a célja nem a munka, ez inkább a modernség elképzelése az emberi létről.

– Talán az egyik legfontosabb kérdés, hogy miért vagyunk a földön, ha ezzel nem tud foglalkozni az ember, az élete átsuhan rajta, és mire eljut a kérdésig, már késő lehet.

Láncki András hozzátette azt is, hogy a boltok vasárnapi nyitvatartásának kérdése hosszú távon nem tartozik a politikailag fontos kérdések közé.

Ki válaszolhat?

A kerekasztal-beszélgetésen a vasárnapi boltzár kérdése után Balog Zoltán a keresztyénység 21. századi szerepéről és mondanivalójáról faggatta a református egyházvezetőt és a filozófus professzort. A miniszter leginkább arra volt kíváncsi: ki válaszolhat ma arra, hogy mi a keresztyéniség üzenete? Balog Zoltán a Századvég egyik márciusi kutatására hivatkozva azt mondta: a magyar lakosság több mint kétharmada évente többször is megfordul a templomban, az egyház tanításait a megkérdezettek 21 százaléka követi, míg 49,5 százalék úgy nyilatkozott, hogy a maga módján vallásos.

Folytatás a következő oldalon!

Bogárdi Szabó István szerint a keresztyénségben egyszerre az a rettenetes és az a szép, hogy bárki válaszolhat. – A keresztyénségből

alapvetően hiányzik az ezoterikus jelleg, nincs benne zsák-bamacska. Bárki, aki keresztyénné lesz, vagy éppen iszonyodik tőle, mondhat véleményt róla – tartja a püspök.

Az igazságok relatívak?

Lánczi András szerint érdemes inkább megfordítani a kérdést, vagyis mire tud válaszolni, mit tud adni a keresztyénség a 21. században? Úgy vélte, hogy Európában a szekularizáció erős oszlopokon áll. A filozófus a „maga módján vallásos” válaszadókat konformistának tartja, ugyanis szerinte az emberek elvárt választ adnak a vallásosság kérdésére. Problémának tartja azt is, hogy a modern tudomány kialakulása a keresztyén vallással szembeni küzdelemben érvényesült, ez pedig kialakította azt a fajta tudásfelfogást, ami „lehántotta magáról mindazt, amit a kereszténység adni tud”.

– Az európai ember progresszivitásban, a haladás világában él, és ez a progresszió mindent relativizál. A leglényegesebb intellektuális üzenete, hogy haladás van, ezért ami ma igaz, holnap már nem lesz az. A tudásunk relatív. Ennél gyilkosabban nem lehet közelíteni a keresztény tanításokhoz!

Nem együtt élni jön

Bogárdi Szabó István szerint a „maga módján vallásos” emberek száma növekvő trendet mutat.

– Valami elkezdődött. Valószínű, hogy a 21. század vallásos század lesz, de azt nem tudom, hogy keresztyén megújulást hoz-e. Előjeleket látunk: megjelennek Európában olyan vallások is, amelyek nem tartanak igényt semmiféle alkura. Az iszlám nem tart igényt kompromisszumra. Nem együtt élni jön az iszlám Európába, a vallások sokadalmába – figyelmeztetett a püspök.

Leírták Európát?

A beszélgetőtársak a bölcsesség kérdését is körbejárták hét-fő este a Hold utcai református gyülekezet otthonában. Felhívták a figyelmet, hogy az interneten terjedő „életvezetési tanácsok sokaságának” nem sok köze van a bölcsességhez. A „hogyan éljek” kérdésére gyors technológiai megoldásokat keres a többség, de gyakran kóklerek kezébe kerül a válaszadás. Lánczi András egy 19. századi filozófus, Henry David Thoreau: Walden című könyvéből idézve azt mondta, hogy „a legtöbb ember ma is csöndes kétségbeesésben éli az életét”. Az egyik legnagyobb veszélynek pedig a nihilizmust tartja. Bogárdi Szabó István úgy reagált, hogy régen a négy fő erény tartotta egyben a világot, ma pedig számos igazság létezik, amiről kiderül, hogy nem igazság, csak vélemény. – A keresztyénség tud még valamit, amit máshol nem látok: nemet mond a hamisságokra! – tette hozzá.

Balog Zoltán, Bogárdi Szabó István és Lánczi András abban is egyetértettek, hogy a hit, az erény és az etika nem avított dolog és ezt az üzenetet el lehet juttatni az emberekhez. Ebben kiemelkedő szerepe lehet a keresztyénségnek. A református püspök azt is hozzátette: sokat vár a keresztyénségtől, elsősorban az afrikaiaktól és ázsiaiaktól, az európaiaktól kevésbé. Az egyházvezető annak is nagy jelentőséget tulajdonított, hogy a pápa és a moszkvai pátriárka nem Európában, hanem Kubában találkoztak a közelmúltban. Szerinte ez annak a jele, hogy leírták Európát. A püspök ennek ellenére úgy fogalmazott, hogy a keresztyénség ahhoz járulhat hozzá, hogy ne szakadjanak fel Európa iszonyatos sebei, de ehhez béke kell.

– Kicsit szorongva mondom, úgy érzem Európa mozgásai-ból, mintha háború készülődne. De mondom a jókat: sehol máshol nem lehet olyan jól strukturáltan megtapasztalni a közösséget, mint a keresztyénségben, hiszen az nem önmagáért van. A kereszténység talán föl tudja hasítani újra a világ burkát, a „csendes kétségbeesést”.

Átvétel a parokia.hu-ról

Mit jelent az, hogy „UBUNTU?”

Kelet-Afrikában van egy törzs, ahol a gyermek megszületésének idejét nem a világrajövetelének napjától, sőt nem is a fogantatás napjától számítják. E törzs számára a születés kelte azt a napot jelöli, amikor a leendő anya először gondol majdani gyermekére. Az anya, amikor úgy érzi, eljött az ideje, hogy gyermeke legyen, elvonul az erdőbe, és magányosan ül egy fa alatt mindaddig, amíg bensőjében meghallja gyermeke énekét.

Amint ez megtörtént, az anya visszatér a falujába, és megtanítja az éneket a leendő apának. Ezután ezzel az énekkel hívogatják a gyereket. Miután a gyerek megfogant, az asszony a méhében hordott kisbabának énekel, és megtanítja a dalt a falu bábáinak és öregasszonyainak, akik a vajúdas alatt és a születés csodálatos pillanatában ezzel az énekkel köszöntik a gyermeket.

A szülés után valamennyi falubeli megtanulja az újszülött énekét. Ez a dal ezután élete minden fontos pillanatában elkíséri. Ezt éneklük neki, amikor valami baja esik, ezt éneklük győzelmek, szertartások, felavatások alkalmával, vagy a házasságkötési ceremónián. Amikor élete végén szerettei összegyűlnek a halálos ágyánál, utoljára hangzik fel a dal.

Egy antropológus egy afrikai törzs gyermekeinek javasolt egy játékot: letett egy kosár gyümölcsöt egy fa mellé, majd így szólt: aki előbb odaér, az nyeri a gyümölcsöt! Erre a gyermekek mind felálltak, kézen fogták egymást, és együtt szaladtak érte.

Megkérdezte, hogy miért nem versenyeztetek? Mire ők: UBUNTU. Hogyan tudna valamelyikünk is boldog lenni, ha bármelyikünk szomorú?

E törzs nyelvén UBUNTU annyit tesz: „Vagyok, mert vagynak.”

TÜRELEM

ÉN: Uram, kérdezhetek Tőled valamit?
ISTEN: Természetesen.
ÉN: Ígérd meg, hogy nem leszel mérges rám...
ISTEN: Ígérem.
ÉN: Miért zúdítottál ma annyi mindent a fejemre?
ISTEN: Ezt hogy érted?
ÉN: Hát, reggel elaludtam.
ISTEN: Igen...
ÉN: Egy örökkévalóságig tartott, míg beindult az autóm.
ISTEN: Aha...
ÉN: Ebédre nem olyan szendvicset kaptam, amelyet rendeltem - így várnom kellett.
ISTEN: És?
ÉN: Hazafelé lemerült a mobilom épp mikor valaki hívott...
ISTEN: Értem.
ÉN: És mintha ez még nem lett volna elég, mikor hazaértem és pihenni szerettem volna, beleültem az új masszázsfotelomba az pedig nem akart bekapcsolni.
Ma nem jött össze semmi! Miért engedted, hogy minden így alakuljon?
ISTEN: Engedd meg, hogy megmagyarázzam: hajnalban a Halál Angyala állt ágyad mellett én pedig egyik angyalom küldtem, hogy küzdjön meg veled az életedért.
Hagytalak aludni ez idő alatt.
ÉN: (szégyenkezve) Áh...
ISTEN: Azért nem engedtem, hogy az autód beinduljon, mert ha elindulsz, épp egy részeg sofőrrel találkozol

utadon, aki belédhajtott volna.
ÉN: (megalázkodva) Ó..
ISTEN: Az, aki a szendvicset készítette beteg volt, így nem akartam, hogy tőle kapd az ebéded. Tudtam, hogy nem késhetsz munkából.
ÉN: (zavarban) Aha...
ISTEN: A telefonod pedig azért merült le, mert az a személy, aki hívott csak hazugságokkal tömte volna a fejed és Te hittél volna neki. Így védtelek meg tőle.
ÉN: Értem, Uram.
ISTEN: Ó, és az a masszázsfotel pedig hibás volt és tönkretette volna az áramellátást a házádban.
ÉN: Úgy sajnálom, Uram...
ISTEN: Ne sajnálkozz, csak tanulj meg bízni bennem! Jóban és rosszban egyaránt.
ÉN: Bízni fogok benned, Uram!
ISTEN: És ne kételkedj. Mindig jobb lesz az általam tervezett nap számodra, mint amilyen a tiéd lenne.
ÉN: Nem fogok kételkedni. Engedd meg, hogy megköszönjek mindent, amit értem tettél.
ISTEN: Nincs mit megköszönöd, gyermekem. Ez csak egy újabb nap volt, hogy Istened voltam és nagyon szívesen törődöm a gyermekeimmel.

Forrás: Internet

Ki szívét osztja szét

(Kormorán)

Nincs szó, nincs jel,
nincs rajzolt virág.
Nem szállhat az égen
szárnya tört madár.

Nincs jó, ami jó,
nincs már, aki felel.
Nincs hely, ahová visszatér,
ki útra indul el.

Hol az arc, hol a kéz ?
Akiért, s csak azért ?
Hol a tér, ahol a fény
hozzád még elér ?

Kell, te legyél,
ki Nap lesz Éj után
te légy, aki megtalál
egy régi balladát.

Ki szívét osztja szét,
ő lesz a remény
Ki szívét osztja szét,
az élet csak övé
Ki szívét osztja szét,
követik merre jár,
hegyeken és tengereken túl
értik majd szavát.

Így légy te a jel,
ki új útra talál,
ki elmeséli valamikor
egy lázas éjszakán.

Ami volt (ami volt), s amiért (s amiért) :
- az minden a miénk ! -
de szava lesz a megbocsátás,
szava a szenvedély.

Az légy, ki sose fél,
ki a szívek melegét
összegyűjti két karjába,
mit nem téphet senki szét

Ki szívét osztja szét,
ő lesz a remény
Ki szívét osztja szét,
az élet csak övé
Ki szívét osztja szét,
követik merre jár,
hegyeken és tengereken túl
értik majd szavát.

Az légy, ki sose fél,
ki a szívek melegét
összegyűjti két karjába,
mit nem téphet senki szét

Választott, ki a múltat,
magában oldja fel,
őrző, ki érzi a hajnalt,
tudja ébredni kell.

Ha félsz, gyere bújj mellém
szívem, szívedhez ér.

A szabadság beteg madara

Lecsapott a gondolatrendőrség Kovács Ákosra, az ország legnépszerűbb és tán legigényesebb énekesére. Ákos elbízta magát és komolyan vette a szólásszabadságot Gazdaságkor mai, túlertt szakaszában. Nem szidott senkit az Echo tévének adott nyilatkozatában, csak meg merete kockáztatni azt a véleményét, miszerint létezik a „női princípiumnak” megfelelő hivatás, aminek lényege nem az, hogy a nő ugyanannyi pénzt keressen, mint egy férfi, hanem, hogy gyereket szüljön, neveljen, s ehhez elegendő időt töltsön vele.

E pár szóban a gondolatrendőrséget nyilván riadóztatta a nő-férfi kettősség meghaladott tanának megpendítése és ezzel a két nem közti ellenforradalmi különbségtétel. Persze ezen már rég túlfeljődtek az apátlan-anything, x nemű homók. Ákos azzal húzta ki a gyufát, hogy ennél is súlyosabb eretnekséget merészelt kiereszteni a száján, melyben összekapcsolódott a „nem az a fontos”, meg a „pénzt keressen” kifejezés. Tehát a legszentségesebb pénzt méltatlan összefüggésben említette.

Bizony, bizony, változnak az idők! Meg nem is! A Nagy Francia Forradalom alatt a Vendée-i parasztokat már egy keresztvetésért lándzsába ugratták. Az ENSZ Emberi jogok egyetemes nyilatkozata meg ezt írta másfél száz év múlva – éppen az említett forradalom nyomán: „Minden személynek joga van a vélemény és a kifejezés szabadságához, amely magában foglalja azt a jogot, hogy véleménye miatt ne szenvedjen zaklatást, és hogy határookra való tekintet nélkül kutathasson, átvihessen és terjeszthessen híreket és eszméket bármilyen kifejezési módon.”(19. §.)

Az aláírásokon már megszáradt a tinta, sőt, le is pergett a papírról...

Idézhetnénk tömérdek gondolatot a szabadság-eszme fejlődéséről Ariszto-

telésztől napjainkig, de elégedjünk meg magával Istennel. Ugyanis a francia forradalom előtt is létezett szabadság, mert nem a jakobinusok találták föl, hanem Isten. Ráadásul Ő már a történelem előtt is létezett, és így lesz ez a történelem után is.

Könnyen belátható, hogy se csillag, se víz, se ló, semmilyen szellemtelen, öntudatlan anyag képtelen fejlődni önmagában, önmagától, és képtelen valami nem anyagit, nem a saját létköréből származót, bármilyen eszmét, például szabad akaratot világra hozni. Leginkább ez okból nem alakult ki szabadságbölcselet a személyes, teremtő Istent nem ismerő vallásokban, Aki az embert a maga képére és hasonlatosságára alkotta. Hasonló vonásaink egyike a szabad akarat.

A legszebb és legmélyebb szabadság fogalom Jézustól származik: „Ha ti kitarotok tanításom mellett, valóban tanítványaim vagytok, megismeritek majd az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.” (Jn 8,31-32) Tehát nem a világi törvény, a politikai erő, vagy az egyéni okosság-ravaszság tesz szabaddá, hanem az isteni tanítás, ami ráébreszt a Teremtőhöz fűző létkapcsolatunkra.

Befejezésül érdemes megismernednünk Alekszandr Szolzsenyicinnek a szabadságról írott gondolataival. Mégpedig Robert Sarah guineai bíboros által, aki ifjú korát Sékou Touré kommunista diktatúrájában élte, tehát ismerte a szabadság színét és visszaját. Nos, ő interjúkönyvében idézi a nagy orosz író, aki a szabadságról értekezett 1980-ban. Szolzsenyicin ebben az írásában aggódik Európáért, mert az "el fogja játszani civilizációját és kultúráját, amelyet teremtett. Megőrizte magát a szót, de más tartalmat adott neki. Elfelejtette a szabadság értelmét. Amikor Európa magáévá tette a szabadság szót, ez a fogalom szakrális volt: az erényt és a hősiességet jelentette.” Nem csak a szabadság keresztény gyökerei miatt, hanem azért is, mert az arab, viking, majd tatár és török támadások a középkortól kezdve kihívták ezeket az erényeket. Szolzsenyicin hazájára tekintve: a Kalka menti

csata (1223) után évszázadokig tartott az oroszok mongol elnyomása, amit Rettegett Iván tört meg végül Kazány elfoglalásával – 1552. Oroszország, és tegyük hozzá, Magyarország maradékát is csak az erény és a hősiesség tudta megvédeni. Dobó és vitézei éppen 1552-ben mentették meg Eger és Felső-Magyarország szabadságát a töröktől. „Ez számunkra mindenkor láng volt, amely megvilágította az éjszakánkat, önkönél teli van satnya, hamis csillaggással, gazdagsággal és ürességgel.”

Szolzenyicin nem bocsátkozik részletekbe a későbbiekkel illetően, de földézhethetjük Euroamerika dicső szexuális forradalom-hullámát, a számtalan filmben, regényben, nótában megénekelte 68-as diáklázadásokat, melyek a vizsgák, a tudás, a tanulás ellen irányultak, s egyúttal a sztalinista rémuralom kínai változata, a maoizmus bevezetéséért küzdöttek. Főkolompasai és szellemi örökösei ma Európa hangadói.

„A régi szabadság szelleméért önk már nem képesek áldozatra, legföljebb megalkuvásokra. – folytatja Szolzsenyicin. – Önök azt gondolják, hogy az igazságot egyszer s mindenkorra megszerezték, és önk beérik azzal a fényűzéssel, hogy megvetik magát a szabadságot.

Önök úgy viselkednek, mintha valami pingpong-meccsről volna szó...”

Sajnos, a történelem igazolta Szolzsenyicint. Az európai kereszténység csaknem elsorvadt, és vele fonnyadt a szabadság eszméje, és maga Európa – belőle jóformán csak az első három szótag maradt. Egyelőre. Ékes tanúja mindennek az EU nyugati magjának viselkedése a mostani népvándorlás zűrzavarában. *Czakó Gábor*

Jean Liedloff amerikai szerző (1926-2011) egyetlen könyve, **Az elveszett boldogság nyomában 1975-ben jelent meg először, és míg tollunk nyugatra nevelési alapművé vált, Magyarországon furcsamód 2007-ben adták ki először. Nem csak gyereknevelési „tanácsadóként” hiánypótló; saját magunk – belső igényeink, kapcsolataink, hiányérzetünk – megértését is megkönnyítheti.**

Hojdák Annamária

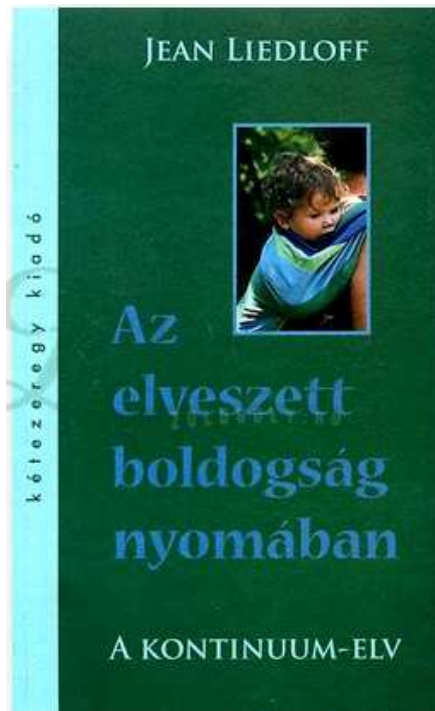
BABAMAGÁNY FOLYTONOSSÁGOT KERESVE

A könyv eredeti címe (*The Continuum Concept*) alcím lett a magyar fordításban. *Kontinuum-elv* alatt Liedloff azt érti, hogy csecsemőként az ember ösztönösen elvárja azt a típusú gondoskodást, amelyben fajtársainak évezredekken keresztül részük volt. Állandóságra törekvő természetünk nem tud lépést tartani azokkal a radikális változásokkal, amelyeket tudatunk – a Föld nyugati féltekéjén – az utóbbi évszázadokban véghezvitt többek között a csecsemőgondozás területén.

Jean Liedloff két és fél évet töltött el dél-amerikai őserdei indiánok között, megfigyelve közösségi életüket és nevelési szokásaikat. Azt látta – és ez a mi őseinknél sem lehetett másként – , hogy a babákat kúszó korukig hordozzák: gyakorlatilag folyamatosan egy aktív személy – legtöbbször persze az anya – karjában (vagy hordozókendőben ráerősítve) vannak, miközben az mindennapi tevékenységeit végzi: főz, ételmezt gyűjt, beszélget, mulatozik. A baba nem válik a család központi szereplőjévé; periférikus helyzetéből figyelni és kezdi utánozni az idősebbek cselekvéseit, miközben szükségletjelzéseit és kezdeményező gesztusait mindig válaszra talál. (Liedloff az indiánoknál sosem látott büfiztetést vagy bukó babát, szerinte azért, mert ezek a kicsik a megfelelő szükséglet-kielégítés folytán sokkal lazább izomtónusúak, mint nyugati társaik.)

A baba autonómiája kiskorától sokkal erősebb, mint nálunk: az indiánoknál senkit se zavar, ha egy féléves gyerek nyitott tűzhely vagy másfél méter mély gödör mellett játszik, mivel – számunkra extrémnek tűnő mértékben – bíznak a

babák ösztönös önvédelmi képességében. Liedloff először meghökkenve figyelte a dolgot, de azt tapasztalta, hogy a kicsik sosem szenvedtek balesetet a „merész” szülői hozzáállás miatt. Szerinte a magyarázat a babák erős szociális képességében rejlik: kiszámíthatóan reagálnak tudattalan elvárásainkra – így arra, hogy ne essenek bele a gödörbe, éppúgy, mint arra, hogy beleessenek! A túlféltett nyugati babák önvészélyeztetése szerinte annak köszönhető, hogy ilyenek feltételezzük őket; a jekána indiánoknál Liedloff karon ülő baba kezében is látott kést, mégsem sebezte meg vele sem magát, sem az őt hordozót.

BABAÉLET NYUGATON

Liedloff súlyos kritikával illeti a nyugati kultúrkör „újabb” nevelési elveit. Ezeket (joggal) tisztán a tudat termékeinek tartja, s hibaként rója fel, hogy semmibe vesszük ösztönös, helyes késztetéseinket. Egy jekána például – akár férfi, akár nő – nem képes természetes állapotnak tekinteni, ha egy baba sír. Az újszülöttet sírni hagyó nyugati anyák folyamatos disszonanciát élnek át – amit aztán sokszor pont azokon a területeken ellenpontoznak, ahol nem kellene: a babát mindenféle játékkal és „segédeszközzel” látják el, illetve a családi élet középpontjába helyezik, elhanyagolva saját társas- és cselekvési igényeiket – s mindeközben olyan magatartásformákat tulajdonítanak neki (hiszti, zsarolás) már újszülött korában, amikhez egyszerűen még éretlen psziché-

sen. Később az anya egész nap kergeti a mászó-totogó kicsit („nehogy megsértse magát”), aki sok esetben már ekkor frusztrált minidiktátorként kínozza magát örökké elégedetlen anyját.

A babaként megkapott autonómiától az indián közösség később sem fosztja meg a gyereket. Engedik saját döntéseket hozni – miközben elvárásokat is támasztanak vele szemben, és feladatokat bíznak rá - , és nem érzik feljogosítva magukat, hogy bármilyen szinten birtokuknak tekintsék, ráerősítsék az akarataikat, vagy átvállalják tőle a felelősséget saját életéért. A nyugati anyák ezzel szemben folyamatosan harcolnak a gyerekkel annak (szerintük) jó döntéshozatala érdekében, és észre sem veszik, hogy megfosztják kezdeményező-készségétől; így végül nem csak az anyák szenvednek a túlzott felelősségtől, de a gyerekek is attól, hogy gyengének és cselekvésképtelennek kell érezniük magukat.

Nyilván ezzel az attitűdkülönbséggel függ össze, hogy a jekánák között ismeretlen volt a dackorszak, illetve hogy Liedloff nem látott olyan gyereket, aki ne hajtotta volna végre a szülei által rábízott feladatokat. Szívesen és magától értetődően vettek részt a munkavégzésben, szülei pedig bíztak bennük; négyéves kislányokra már rábízta csecsemőket, és ők megfelelően gondoskodtak róluk.

BOLDOG VAGY FUSZTRÁLT FELNŐTTKOR

A kontinuum-elvű nevelés (amelyet az indiánok is folytatnak) végső következménye az egyén életében, hogy létét a legkorábbitól fogva megerősítve érzi, hiszen minden szükséglete kielégítésre talál, miközben inger dús környezet veszi körül, és folyamatosan biztonságban érezheti magát a magzatkorában megszozott testkontaktus folytatását jelentő hordozásban. „Minden szükségletemet kielégítik, tehát egyértelmű, hogy jól vagyok!” – ez a tapasztalat végigkíséri az egyén életét, utat nyitva a fejlődés további szakaszai felé. Liedloff először csodálkozott, hogy az indiánok csakugyan olyanok, mint az idilli „indiános filmekben”: kiegyensúlyozottak és elégedettek. Még részeg emberek esetében sem tapasztalt agressziót a közösség tagjai között, annál általánosabb volt a viccelődés és nevetés. A szerző a nyugati nevelési elveknek tudja be, hogy a mi kultúránkban sokan sohasem képesek túllépni azon a kérdésen, hogy mi is az életük értelme, jóké-ök; létükre folyamatos megerősítést várnak a környezetüktől.

Ennek fényében választanak párt (anyaszerű valakit, aki kielégíti énjük csecsemőrézének vágyait, vagy egy másik „csecsemőt”, akivel gügyörészni lehet), munkát (pl. egy anyaszerű intézmény karjai között), hobbit (pl. a golfot, ahol egyszerre élhetik meg a feleslegesség, a csak-lenni érzését és a felnőtt-én elvárta eredményességet).

Akár egész életünket az elveszett anya keresésével tölthetjük, miközben tudattalanul abba a hibába esünk, hogy sorsunkat a csecsemőkorban megélt tapasztalatok alapján alakítsuk – ha azok negatívak voltak, akkor negatív irányba, az önsorsrontás legkülönbözőbb fajtáival. Ilyen háttérrel aztán az anyaság hatalmas feladatként tornyosul az ember elé, és legrosszabb esetben saját – természetesen szeretetet igénylő – kisbabájától várja el és kényszeríti ki, hogy őt szeresse... Abszurd helyzet.

Liedloff azt írja, az utolsó civilizációs alapelv, amely megdőlt benne, hogy a boldogtalanság ugyanolyan természetes velejárója az életünknek, mint a boldogság; hogy vannak szükségszerűen keserves feladataink, amelyek alól nem bújha-

tunk ki. A szerző azt látta, hogy a jekának jó pénzért sem vállalnak el olyan munkát, amelyet unalmasnak találnak, és a muszáj-feladatok elvégzéséhez is olyan körülményeket teremtenek, hogy azok élvezetessé váljanak. A bonyolult tetőfedő munkát például úgy végezték el, hogy meghívták magukhoz az összes ismerőst, és ki-ki kedve és teherbírása szerint vette ki a részét a munkából – anélkül, hogy bárki kritizálta volna.

A gyerekek munkára nevelése sem a kényszer jegyében zajlott; engedték őket részt venni a munkavégzésben, de nem dicsérték és nem rótták meg, ha segítettek vagy épp megunták, és továbbálltak. Öszszességében a jó közérzet és elégedettség jegyében tevékenykedtek, és még a kellemetlenségeket is úgy élték meg, hogy azok a legkevésbé tűnjenek fel kellemetlenként. Ami pedig szintén furcsa lehet nekünk: nem voltak versengő játékaik, üzletkötéskor pedig fontosabb volt nekik a harmónia megőrzése, mint a haszon.

AZ ELV HATÁRAI

Hiba lenne Liedloff művét nevelési re-

ceptkönyvnek tekintni, hiszen lehetetlen egy az egyben a nyugati viszonyokra vetíteni a jekának nevelési stílusát. Kevés anyának adatik meg, hogy nagyobb közösségben élje mindennapjait, más anyákkal együtt végezve a feladatait, míg gyereke hordozóban, vagy ha nagyobb, a többi gyerekkel játszva töltse el az időt... És van sajnos még egy szempont: egy nem kontinuum-elven nevelt anyának sokkal nehezebb, esetenként lehetetlen olyan fokú testkontaktust fenntartani a babájával, mint egy jekának.

Ennek ellenére nem csak anyaként, de (lelki megtörtségünket tapasztaló) felnőttként is érdemes elgondolkozni Liedloff szempontjain. Keresztényként adja magát a gondolat, hogy a könyvet olvasva a megváltást úgy is értelmezzük, mint Jézus megszabadító gesztusát újra meg újra megfutott köreinkből, amelyeket az Anya utáni örök vágy generál.

Jean Liedloff: Az elveszett boldogság nyomában. A kontinuum-elv. Piliscsaba, 2013. Kétezeregy Kiadó

Átvétel a Szív újságból

~ A megbocsátás szertartása ~

"... Van egy történet a megbocsátásról, amely Afrikából származik.

Ha valaki igazságtalanul vagy meggondolatlanul cselekszik a dél-afrikai Babemba törzsben, azt kiállítják a falu közepére, de semmivel sem akadályozzák meg a menekülésben.

A falu minden lakója abbahagyja a munkát, és a megvádolt személy köré gyűlik.

Azután mindenki egyenként, életkortól függetlenül elkezd sorolni a kör közepén álló személynek, hogy milyen jó cselekedeteket hajtott végre élete során. Nagyon részletesen felidéznek mindent, amire csak emlékeznek az illetővel kapcsolatban. A vádlott minden jó tulajdonsága, jó cselekedete, erőssége és kedvessége elhangzik. A kör minden tagja rendkívül alaposan végzi a feladatot. Az illető minden történetét a lehető legnagyobb őszinteséggel és szeretettel meséli el. Senki sem túlozhatja el az eseményeket, és nem találhat ki történeteket. Senki sem beszél komolytalanul vagy gúnyosan.

Ez a szertartás addig folytatódik, amíg a falu minden egyes lakója el nem mondta, miért találja a vádlottat a közösség legtisztéletreméltóbb tagjának. Ez több napig is eltarthat. Végül a törzs szétnyitja a kört, és boldogan megünneplik, hogy az illetőt visszafogadták a közösségbe.

Ha szerető szemmel tekintünk a világra, amit ez a szertartás olyan csodálatosan mutat be, csak újraegyesülést és megbocsátást látunk.

A kör minden tagja – ahogyan a közepén álló személy is – újra szembesül azzal, hogy a megbocsátás által megszabadulhatnak a múlttól, és a félelemmel teli jövőtől.

A közepén álló személyt nem nevezik rossz embernek, és nem zárják ki a közösségből. Ehelyett mindannyian újra eszükbe idézik, hogy a szeretet ott van bennünk és körülöttünk, mindenki benn és mindenben."

Gerald G. Jampolsky – Megbocsátás – Amit meg kell bocsátanunk másoknak, talán önmagunk elrejtett része

Lehet, hogy a művész türelmes várakozása az ihletre több fájdalommal jár, mint más ember várakozása az élet dolgaira? Válthat-e Istenélménnyé a türelemmel átitatott idő? Simon András grafi-kusművész szerint a mélyponton átlenyúlva teljesen világosan láthatjuk, hogy már csak eszközök vagyunk, Isten türelmének csatornái.

Balázs Zsuzsa

A türelem a szeretet időt ajándékozó magatartása

Van egy versed a türelemről, amelyben ezt írod: „a türelem a kőbe vésődő és állandóan mélyülő fájdalma”. Valóban fájdalmas magatartás a türelem? És, ha igen, miért az?

Igen, azt gondolom, hogy a türelem nagyon sokszor jár együtt egyfajta lelki fájdalommal, mert lemondást, önmegtagadást igényel. Az embernek gyakran szorosra kell fognia a gyeplőt a saját tettvágyának száguldó csikóin, ha együttműködésre van „ítélve” valaki mással, vagy éppen saját magával. Mert bizony van úgy, hogy az embernek éppen a saját lelki és szellemi érettségét vagy képességét kell türelemmel „bevárnia” egy nagy tett végrehajtásához, de olyan is van, amikor fejben és szívben már minden készen áll, csak éppen a fizikai képesség hiányzik. És a várakozás ilyenkor fájdalmasan nehéz. Ilyenkor mosódik a megváltoztathatatlanság tények kemény kővébe a szeretet fájdalma.

De mint tudjuk: a víz – ebben az esetben most a türelem -, csodákra képes. Hosszú idő alatt maradandó nyomokat hagy a sziklák falán, vékony szeretetösvényeket váj a megváltoztathatatlanság falába, és élhetőbbé, elfogadhatóbbá teszi az elnehezült életet. Mi a helyzet az ihlettel? Neked gondot jelent a benső sugallatokra való türelmes várakozás, vagy könnyedén veszed, ha éppen nem vagy „hálózatba kötve” Istennel?

Nézd, én, aki tehetséget kértem és ajánlékként fogadtam el Istentől a pályám

elején, nem lehetek követelődő. Minden kegyelmi érintést hálás szívvel fogadok Istentől, és a látszólag terméketlen időszakokat úgy fogom fel, mint szemlélődésre és fejlődésre rendelt időt. Ha ezekben az „üres” időkben számon kérném Istentől, hogy miért nem ad új ötleteket, akkor az olyan lenne, mintha egy udvari futár úgy feleselne a királyával, hogy: „Uram, el nem mozdulok előled, míg nem méltóztatsz üzenetet írni bárkinek, amit kézbesíthetnék, mert eluntam már a tétlen várakozást. Ha küldöncként alkalmazol, akkor ne várakoztass meg, tessék most már üzeneteket írni, mert kezd fogyni a türelmem.” Első megfogalmazásban tehát ezt mondhatom, hogy a türelem szeretetteljes várakozás egy remélt, vagy kívánt dolog megvalósulására.

A művész számára az ihlet pont ilyen dolog?

Igen. A Szív Tudása című könyvemben így fogalmaztam ezt meg: „Az ihlet kegyelmi állapot, Isten ajándékozó szándékának titka, hogy mikor kapjuk. Sürgetni, marasztalni nem lehet. Csak vágyakozva kérni szüntelen...”

Úgy gondolom, hogy a türelem valóban fontos dolog a számodra, hiszen még a rajzolásban is megihletett. Miért éppen a csiga jutott erről a fogalomról az eszedbe?

Talán azért, mert a csigaház központba kanyarodó vonalai egy labirintusra emlékeztetnek, és az én csiga rajzom közepén egy szív látható. Ezzel azt szerettem volna érzékeltetni, hogy ahhoz, hogy egy másik ember legbensőbb valóját, a szívét elérjük, bizony bátornak kell lennünk és be kell merészkednünk a szeretet labirintusába. Csak az érhet célba, akinek önmagához és a szeretett személyhez is van elég türelme, és végigjárja a befelé vezető utat.

Ehhez sokszor nem kevés idő kell. Véleményed szerint milyen kapcsolat van a türelem és az idő között?

Elválaszthatatlan és lényegi kapcsolat. A türelem a szeretet időt ajándékozó magatartása. Egy zavaros szóképpel élve: csak a méricskélés nélkül, nagyvonalúan ajándékozott idő ad „teret” ahhoz, hogy a másik ember magára

találhasson és kibontakozhasson. Erőből, racionális kényszerből nem lehet türelmesnek lenni. Csak a szeretetteljes türelem az, amiben fejlődni lehet. Erről szól az a rövid versike, amit *A szeretet türelmes* című rajzomhoz írtam: „Az idő nem feltétlenül hoz magával szeretetet, de a szeretet feltétlenül időt terem, hogy megmutassa magát. Az akarárs fojtogatja, a türelem pedig érleli a szeretetet.”

Ha a türelem a szeretet műve bennünk, akkor akár istenélmény forrása is lehet. Mi a véleményed, tapasztalatod erről?

Tapasztalatom szerint a türelem akkor válik istenélménnyé a számunkra, ha gyakorlása közben sokszor már pszichikai erőtartalékaink maradékát is fel kell áldoznunk. Ilyenkor elérkezünk arra a pontra, amikor kimerültségünk miatt vagy feladjuk, vagy tűrőképességünk végső határára jutva megnyitjuk hitünk kapuit, és hagyjuk magunkba áradni Isten türelmét. Ha képesek vagyunk ezt megtenni, akkor a mélyponton átlenyúlva teljesen világosan láthatjuk, hogy már valóban csak eszközök vagyunk, Isten türelmének csatornái. Én egy mozgássérült barátom gondozása közben éltem ezt át konkrétan. Fizikai és pszichikai erőim végére jutottam, amikor még mindig maradtak olyan feladatok, melyeket meg kellett érte tennem. Akkor már reménytelenül fáradt voltam, és Istenhez könyörögtem, hogy adjon még egy kis erőt, türelmet. S amikor megtettem, amit kellett, tudtam, hogy az már nem az én erőm volt.

Beszéltünk a szeretetteljes türelemről. De lehet-e, szabad-e szeretetlenül is türelmesnek lennünk a békesség érdekében?

Lényegbevágó kérdés, mert tényleg sokszor előfordul, hogy nem a másik emberért, hanem csak önvédelemből, kényelmességből vagyunk „türelmesek”. Ez ne tévesszen meg minket, ez nem türelem, hanem „társadalmilag korrekt” leereszkedő magatartás, amely az időt nem ajándékként, hanem kényszerűségből adott könyöradományként veti oda a másik ember elé. Az ingatag békesség kedvéért hajlandók vagyunk együtt élni felebarátainknak azokkal a hibáival is, amelyek alapvetően zavaróak ugyan, de szóvá tételük nagy feszültséghez vezetne és kellemetlenséget okozna. A türelemnek ez a helytelen gyakorlata nem más, mint szeretetünk gyengégségének takargatása.

Hogy érted ezt? A magunkra kényszerített, tettett türelemmel akár kárt is okozhatunk felebarátunknak?

Igen, mert ha „mindent elviselő, türelmes közönnyel” szó nélkül hagyjuk a másik embernek azokat a hibáit, amelyeken változtatni tudna – s amelyek ugyanakkor talán nevetségessé, gúnyos megjegyzések célpontjává is teszik őt -, akkor anélkül, hogy emiatt bárki elítélhetne, mi is csúfolóinak néma cinkosaiává válunk. Mélyen titkolt kárörömmel nyugtázzuk magunkban, hogy hála Istennek, nem velünk van a baj.

Te magad türelmes vagy-e mint művész, türelmes vagy-e mint ember? Ez a kettő egyáltalán szétválasztható?

Hát látod, erről elsősorban azok tudnának hitelesen nyilatkozni, akikkel együtt élek. A feleségem, a gyermekeim, unokáim és a barátaim. Ha mégis nekem kell válaszolni, akkor elmondhatom, hogy alapvetően türelmes embernek ismerem magam. Lehet, hogy ez adottság és vérmérséklet kérdése is, de nálam az alapja mégis elsősorban a megajándékozottság érzése. Végtelenül hálás vagyok Istennek, hogy tehetséget adott nekem, és türelemmel kívárta, hogy miként sáfárokodom a nekem juttatott talentumokkal. Nem ítélt és nem bélyegzett meg, amikor a keskeny ösvényről olykor letértem. Kitárt karral, örömteli, szótlan öleléssel mindig visszavárt az atyai házba.

Ez a mélyen átélt szeretetteljes és könyörülő atyai türelem az, ami engem is türelmessé tesz mások iránt.

TÍZ LÉPCSŐ

Szórd szét kincseid - a gazdagság legyél te magad.

Nyújd szét díszeid - a szépség legyél te magad.

Feledd el multságaid - a vígság legyél te magad.

Éged el könyveid - a bölcsesség legyél te magad.

Pazarold el izmaid - az erő legyél te magad.

Oltsd ki lángjaid - a szerelem legyél te magad.

Úzd el szájalmaid - a jóság legyél te magad.

Dúld fel hiedelmeid - a hit legyél te magad.

Törd át gátjaid - a világ legyél te magad.

Vedd egybe életed-haláloed - a teljesség legyél te magad.

Weöres Sándor

Ma már mindenki fotós

Írta: Kovács Mihály

Készült egy roppant izgalmas fotó, ami bejárta az egész internetet. Egy idős hölgy átadja magát a pillanatnak és nézi kedvenc színészét, míg mindenki más a telefonjával próbál képet készíteni az illetőről. Mit tegyen a cikkíró, ha a kép magáért beszél? Mit tehet, hogy ne érezze úgy az olvasó, hogy ez az n+1-dik cikk, ami leminősíti őt azért, mert állandóan a telefonját nyomogatja? Például ír saját élményeket.

Cikkírás mellett a kamerák végén is szolgálók a ShoeShine-ban, elég sok forgatás van már mögöttem. A képhez kapcsolódóan szinte azonnal a többnapos munkák jutottak eszembe.

Míg az egyik programon forgatok, addig a másikon "csak" résztvevőként vagyok jelen. Nagy különbséget figyeltem meg a belső magatartásomban. Könnyű volt, mert az egymáshoz közeli programokból ordított a dolog. Amikor forgatok, akkor a kamerán csüngők: megfelelő beállítások, komponálás, belógok-e a többi forgatócsoport felvételébe, mekkora mozgás az, amivel még nem zavarom a programot, mert nem azért vagyok ott. Témákat keresek és végül figyelek, hogy elkapjam a pillanatot. Ezek az emlékeim maradnak meg az adott programról. De, hogy egyébként mi történt, azt sokszor nehéz felidézni. Ezzel szemben, amikor résztvevőként vagyok jelen, tudom, hogy mi történik velem, bennem. Átélem a programot, teljesen a hatása alá kerülök.

Ez a megfigyelésem komoly változásokat indított el abban, hogy hogyan vagyok ott egy-egy eseményen. Tudatosan nem fotózok, videózok, ha nem kérnek fel, és azt látom, hogy van ott olyan ember, aki képes olyan felvételt készíteni, ami jó lesz emléknak, én pedig átadom magamat a történéseknek. Ennek megvan az az előnye is, hogy nem ugrok bele egy olyan felvételbe, amit épp egy a telefonomnál sokkal jobb készülékkel készítenek, tönkretéve ezzel azt is. Jó lesz nekem emléknak olyan fotó is, amit más csinált. Ha nem vagyok felkért fotós, videós, de szeretnék, akkor csak éppen csak egy-két képet csinállok, tényleg annyit, amennyi jó lesz emléknak.

Rájöttem viszont arra is, hogy az esemény akkor is hat, ha nincs róla felvétel. Szintén tapasztalat, bár erre nem vagyunk büszkék. Voltak már olyan programok, amikről nem lehetett összeválni a videót, nem sikerültek a felvételek, elszállt a technika, de a program mégis lement. Érvényes volt és hatott a résztvevőkre. Sokkal fontosabbnak tartom azt, hogy rendesen átéljem az eseményt, mint hogy emlékem legyen róla. Mit ér az emlékem, ha üres a mögöttes tartalom, mert csak arra figyeltem, hogy mindent megörökítsék? Fontosak az emlékek, jó töltődni a szép múltbéli emlékekből, de csak akkor tudok töltődni belőle, ha tényleg szép volt, ahhoz viszont át kell őket élni. Mit ér az emlék, ha Gárdonyi sírjáról veszem a mottót részvételemhez: „Csak a teste”?

Nagyon egyszerű, bevált Marlenka recept Ágostonéktól

Nagyon finom sütemény. Egyszer a szomszéd nénim kínált meg ezzel a süteménnyel és annyira ízlett, hogy azonnal elkértem a receptjét.

Tészta:

100 g vaj
3 evőkanál méz
300 g kristálycukor
1 kávéskanál ecet
1 evőkanál szóda bikarbóna
2 tojás
700 g finomliszt
3 evőkanál kakaópor

Egy lábasban a vaját a mézzel és a cukorral felolvasztjuk. Az ecetet a szóda bikarbónával összekeverjük, majd a lábasba öntjük. Fel fog habosodni. Rögtön belekavarjunk 2 egész tojást (állandóan kavarni kell), majd levesszük a tűzről és a meleg masszához hozzáadjuk a kakaóporral elkevert lisztet. Jól kidolgozzuk, 6 részre osztjuk és sütőpapíron kisodorva, villával kissé megböködve, 30 × 40 cm-es tepsiben 170°C-on 5-7 perc alatt mindegyiket külön-külön megsütjük

Krém:

250 g vaj
3 tubus édesített, sűrített tej
2 csomag vaníliás pudingpor
6 dl tej
4 evőkanál cukor

A sűrített tejeiket tubusostól 3 órán át vízben főzzük, így karamellizálódnak. Ha kihűlt, a vajjal együtt kikeverjük. A pudingot a tejben a cukorral megfőzzük, majd a kihűlt vajmasszához keverjük.

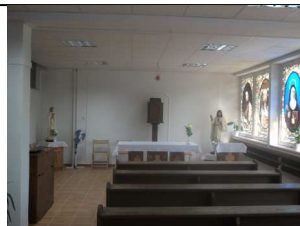
A lapokat megkenjük a krémmel úgy, hogy a tetejére is jusson, arra pedig a tészta lapok levágott széleiből reszelünk díszítésként.

JÓ ÉTVÁGYAI!

Elkészült a kórházkápolna!

Sokak öröme és megelégedésére a majd egy hónapos javítás, szépítés után új értékkel gyarapítva elkészült a kórház kápolnája, ahol csütörtökönként du. 4 órakor kezdődnek a szentmisék. Köszönjük mindazok segítségét, akik áldozatot hoztak régi-új misézőhelyünkért!

Kispap érkezett hozzánk hivatások vasárnapján!

Húsvét 4. vasárnapján Vida Zoltán, az esztergomi papnevelde harmadéves kispapja tett tanúságot hitéről, hivatásáról közösségünkben. Gondolatai immáron az internetes felületen is meghallgathatók.

Imáinkba foglaljuk készülési ideje alatt és visszavárjuk őt Atádra!

Merre is csatangolunk május 14-én?

Május 14-én, 5 órakor a templom elöl újra útnak indul a Zöld Sárkány, hogy a kedves hívek ismét együtt tölthesse nek néhány nagyon kellemes órát ezen a remélhetőleg szép tavaszi napon.

Úticélunk első állomása Szarvas, ahol a Mini Magyarország Park és Arborétum együttesét tekinthetjük meg. Akik ide belépnek, azoknak a legkisebbektől a nyugdíjas korosztályig, lenyűgöző „kalandban” lesz részük. Ezen a helyen Magyarország történelmi jelentőségű épületeinek, hajóinak, vasútajainak kicsinyített mását láthatjuk, egy részüket pedig gombnyomással, interaktív módon, el is indíthatjuk.

A következő állomás az előbbi kellemes séta után egy jóízű ebéd elfogyasztása a szarvasi Halászcsermelyben, ahol két-féle választék várja a kedves látogatókat: csontleves, rántott szelet burgonyával, savanyúsággal, vagy halászlé.

Ebéd után utunk Kecskemétre vezet, ahol az esti színházi előadás megtekintése előtt betérünk egy Zsigó Kati nevű hölgyhöz, aki népi iparművész, Európa legjobb tojásdíszítője, üveget fest, bútort pingál, ruhát, terítőt hímez, oktat, előadásokat tart és még sokáig sorolhatnám értékes tevékenységeinek sorát, mert komolyan vette édesanyja tanácsát kislány korában: ”Egy nő úgy szép, ha kézimunkázik.”

Majd a helyi ferences templom szépségében gyönyörködhetünk, sőt szemügyre vehetjük a templom szentélye alatt húzódo urnafülkés temetkezési helyet: hasonlót tervezünk mi atádiai is a templomunk kriptájába.

Mielőtt hazatérnénk, még elmegyünk a Kecskeméti Katona József színházba, hogy megnézzük Mozart: Figaró házassága c. vígjátékát.

Ez a vígjáték Mozart idejében nem volt olyan népszerű mint manapság. A történet Andalúziában játszódik, Almagro gróf kastélyában, a XVIII. század végén, Figaro esküvője napján.

A hazaérkezés várhatóan kb. éjjel 1 óra körül lesz. E sorok írásakor írtuk be a 70. jelentkezőt erre a sok értékes, érdekes élményt felvonultató kiruccanásra. **Találkozunk hát a Zöld Sárkány fedélzetén!**

Nemeshegyi Péter SJ

Miért örölnék lassan Isten malmai?

Az Istenben hívő ember számára, a Biblia tanúsága szerint, fájdalmas problémát jelentett, hogy Isten igazságszolgáltatása túl lassan működik.

Állandóan tapasztalja az emberiség, hogy a hajmeresztő gonoszságot halmozó népek és emberek hosszú időn át zavartalanul folytatják üzelmeiket. Még a zsoltáros is bevallja: „Az én lábam mégis majdnem megingott, majdnem megtántorodott lépésem, mert elfogott a kérkedőkkel szemben az irigység, amikor a bűnösök jólétét láttam. Hisz nincs akadály az útjukban, testük egészséges és kövér.” (Zsolt 73,2-4)

E problémára ad gyönyörű szép választ Jónás könyve. E könyv a Bibliában a prófétai írások között szerepel, de jobban illenek az ószövetségi Biblia harmadik részébe, az „írások” csoportjába. Hiszen ezt a könyvet leginkább „tanmesének” lehet tekinteni. A könyv főhőse, Jónás, éppen azokat képviseli, akik a fenti problémára várnak választ. „Ninive” városa a zsidók számára az ősellenséget képviselte. Jónás azt szeretné, hogy Isten pusztítsa el végre ezt a gonoszság-fészket. Azért nem akar Ninivébe menni és ott megtérést prédikálni, nehogy a niniveiek az ő prófétai beszédének hatására bűnbánatot tartsanak, és akkor esetleg az irgalmas Isten megbocsátana nekik, és nem pusztítaná el Ninivét. Mikor aztán Jónás végül mégis kénytelen Ninivébe menni és prédikálni, akkor is azt kívánja, hogy a niniveieken ne könyörüljön az irgalmas Isten, és zúduljon csak rájuk a büntetés.

Prédikációjának befejeztével Jónás letelepszik a várossal szemben és epedve várja, hogy negyven nap után lesújtsa Ninivére a végpusztulás. Ezután jön a könyv csattanója. Remekül átérezte ezt Babits Mihály *Jónás könyve* című hosszú költeményében.

Jónás lelkületét találóan ecsetelik azok a szavak, amelyeket Babits ad a Ninive pusztulására váró próféta ajkára:

„Én Jónás (...) harc és pusztulás prófétája lettem.
Harcolj velük hát, Uram, sújtsd le őket!
Irtsd ki a korcs fajt, s gonosz nemzedéket, mert nem lesz addig igazság, se béke,

Míg gőgös Ninive lángja nem csap az égre.”

Jónás vágya azonban nem teljesül. A niniveiek megtérnek, és Isten „nem hozta rájuk a rosszat” (Jón 3,10). Így hát a negyvenedik napon „Jónás egész nap az ég alját leste. S már a láthatár elmerült az éjben, s egy árva ház sem égett Ninivében” (Babits Mihály).

Jónás erre nagyon megharagszik Istenre, aki meghazudtolta a prófétáját, és nem pusztította el a bűnös várost.

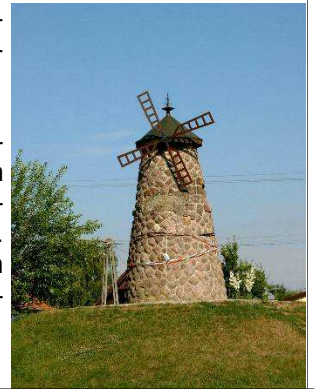
Ekkor megszólal az Isten, és ezt mondja Jónásnak: „És én ne irgalmazzak Ninivének, a nagy városnak, amelyben több mint százhuszezer ember van, aki nem tud különbséget tenni jobb és balkeze között, és számos állat?” (Jón 4,11)

Babits a következőképpen tolmácsolja ezeket az isteni szavakat:

„Te csak prédikálj, Jónás, én cselekszem.
Ninive nem él örökké. A tők sem,
s Jónás sem. Eljön az ideje még,
születni fognak újabb Ninivék
És jönnek új Jónások (...),
s negyven nap, negyven év, vagy ezer-annyi,
Az én szájamban ugyanazt jelenti.
Így szólt az Úr, és Jónás hallgatott.
A nap az égen lassan ballagott.”

Jónás könyvének e tanítását ismétli meg a Biblia egyik legkésőbbi írása, a 2. Péter levél: „Egy nap az Úrnál annyi, mint ezer év, és ezer év, mint egy nap. Az Úr (...) türelemmel kezel bennünket, mert nem akarja, hogy bárki elveszen, hanem, hogy mindnyájan megtérjenek.” (2Pét 3,8-9)

Azért késik a világvége, hogy Isten kegyelmétől indítatva minden ember megtérjen, és Isten bocsánatában részesedve örökké éljen. Tehát az avilágrend, amelyben élünk, az isteni irgalmasság világrendje.

A blogot írók tízparancsolata

- Ne helyezd a blogodat a tisztességed elé!
- Ne tedd bálványá a blogodat!
- Ne használd a képernyő adta névtelenséget bűnre!
- Az Úr napján ne blogolj!
- Tiszteld blogozó felebarátodat, jobban, mint önmagad, és ne tulajdoníts túl nagy jelentőséget a hibáiknak!
- Mások becsületében, jó hírében vagy érzéseiben kárt ne tégy!
- Ne használd a netet arra, hogy gondolatban házasságtörést kövess el vagy tőrj!
- Ne lopd el felebarátod blogjának tartalmát!
- Ne tégy blogger felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot!

Ne kívánd felebarátod blogját! Elégedj meg a sajátoddal!

Forrás: Internet

Csoóri Sándor
ANYÁM FEKETE RÓZSA

Anyámnak fáj a feje,
nem iszik feketét —
Anyámnak fáj a feje,
nem szed be porokat:
szótlanabb sápadtsággal
feji meg tehenét,
szótlanabb sápadtsággal
söpröget, mosogat.

Anyámra durván szólnak
jöttment idegenek?
Anyám az ijedségtől
dadog és bereked.
Sötét kendőjét vonván,
magányát húzná össze:
ne bántsa többé senki,
félelmét ne tetőzze.

Anyám utakon lépdél
s nem jut el sehova.
Szegénység csillagától
sebes a homloka;
vállára még az orgonavirág
is úgy szakad,
mintha csak teher volna,
jóságú kárhozat.

Nyár van égen és földön,
zene szól, muzsika,
Anyám csönd-sivatagján
el kell pusztulnia.
Gépek, gyártmányok zengnek
csodáktól szélütöten,
de egy se futna hozzá:
„segíték, azért jöttem”.

Anyámnak fáj a feje —
anyámnak fáj a semmi,
Anyám fekete rózsza
nem tud kiszínesedni.
Egy éjjel földre roskad,
megtört lesz majd, kicsi —
Bejön egy madár érte
s csőrében elviszi.

ISTEN ÁLDJA AZ ÉDESANYÁKAT!

**AKIK NAP MINT NAP
SEGÍTENEK**

Tamás Lajosné

1959-ben születtem Barcon, de
bolhói vagyok. 1971-ben költöztünk Nagy-
atádra. Bolhón jártam hittanra és ott látogattam a szentmiséket. A konzerv-
gyárban dolgoztam 1973-tól. 2013-ban lettem nyugdíjas.

Igyekszem mozgékony maradni nyugdíjasként is, ezért is ajánlottam
fől segítségemet a plébánia körüli teendőkben. Most éppen arra készülök,
hogy egy társammal gyalogosan végigzarándokoljuk az Esztergom-
Máriagyűd távolságot.

Szeretném, ha a jó Isten elfogadná áldozatomat. Amíg tehetem, szí-
vesen veszek részt az egyházközség mindennapi életében.

Bár csak ott lehetnék a
hittanosok zempléni
táborában...

És mi tart vissza?
Hát gyere !!!

De mivel telik az
egy hét?

Utazunk a
„Dongóval”

Megismerkedünk
a tájfutással...

Vár a
hófánkózás!

Megostromoljuk
a füzéri várat!
Hhhh...

Korfbalozunk!

Csobbanunk
Sárospatakon!

Leánytábor: július 11-16. Füzér
Fiútábor: július 18-23. Kishuta
Szülői megbeszélés: május 27. 18.00 Kolostor,
Hajnal Zénó terem
Jelentkezni indulásig lehet. Nem hittanosokat is
szeretettel várunk!
További információ:
www.nagyatadi.plebania.hu

Kereszt-út

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520